

І инстанция – Софийски градски съд

Дело № 4042 / 2016 г. (наказателно дело от общ характер)

Съдия: Александра Йорданова, 13ти състав, наказателно отделение

НОХД 4042 от 2016г. Наказателно отделение НО 13 състав
901 Престъпления против реда на управлението

Разпореждане за образуване от 13.9.2016г.

Образувано на 13.9.2016г. по Обвинителен акт

Входящ документ 115755 от 13.9.2016г.

Паркетно дело 322/2016г. СГП 3 тома + 1 папка

Прокурорска преписка 11572/2016г. СГП

ЧЛ. 270 АЛ.1 ВР. ЧЛ. 26 АЛ.1 НК, ЧЛ. 325 АЛ.1 НК

Вносител СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Подсъдим А.Х.М.

Входящ № 125585 от 6.10.2016г. - писмен отговор

Подсъдим А.Х.М.

Открито съдебно заседание от 10.10.2016, 13:30ч.

Резултат: Отложено

Входящ № 132030 от 19.10.2016г. - копие уведомително писмо поща 17.-10.2016

Подател ОБЩИНА САМОКОВ

Входящ № 142453 от 8.11.2016г. - становище

Вносител СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Открито съдебно заседание от 14.11.2016, 13:30ч.

Резултат: Отложено

Открито съдебно заседание от 21.11.2016, 13:45ч.

Резултат: Отложено

За разпит на свидетел.

Входящ № 150064 от 22.11.2016г. - поща 18.11.16 справка

Подател НОИ

Входящ № 160128 от 12.12.2016г. - поща 08.12.2016, нои приложена справка
Подател НОИ ДИРЕКЦИЯ ИНФОРМАЦИОННИ СИСТЕМИ И МОДЕЛИРАНЕ НА
БИЗНЕС ПРОЦЕСИ

Открито съдебно заседание от 13.12.2016, 13:30ч.
Резултат: Отложено

Входящ № 168212 от 30.12.2016г. - по пощата/п.к.28.12.16.- писмо-отговор
Подател НОИ

Открито съдебно заседание от 16.1.2017, 13:30ч.
Резултат: С присъда

П Р И С Ъ Д А о т 1 6 . 1 . 2 0 1 7 г .

ПРИЗНАВА подсъдимия А.Х.М., роден на ***г. в гр. С., българин, български гражданин, ЕГН *****, с висше образование, женен, с постоянен и настоящ адрес:***, н.п., неосъждан за това за ВИНОВЕН в това че:

I. На 01.05.2016г., за времето от около 16.10 часа до около 16.40 часа, в гр. К., обл. С., на кръстовище на ул. „Ц.Ш.“ с ул. „И.“, при условията на продължавано престъпление - с две деяние, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, противозаконно пречил на органи на властта /полицаи от автопатрул при РУ на МВР - К./ да изпълнят задълженията си, както следва:

1. На 01.05.2016г., около 16.10 часа, в гр. К., обл. С., на кръстовище на ул. „Ц.Ш.“ с ул. „И.“, противозаконно пречил на орган на властта /полицай от автопатрул при РУ на МВР - К. - младши инспектор С.П.П./ да изпълни задълженията си по опазване на обществения ред и осигуряване безопасност на Д.то, регламентирани в чл. 14, ал. 2, т. 1, вр. с ал. 1 ЗМВР - Охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на Д.то по пътищата в Р.Б.. Дейността по ал. 1 се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им чрез патрулно-постова дейност; чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДВП - Определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за Д. от всички участници в Д.то и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни при проверка да се обозначат ясно, осигурявайки необходимата видимост; чл. 170, ал. 1-4 ЗДВП - Контролът по спазване на

правилата за Д. и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. Същите налагат и предвидените в този закон наказания. При спиране на пътно превозно средство за проверка или за оказване на съдействие служителят от органите за контрол подава своевременно ясен сигнал със стоп-палка; чл. 206 ППЗДаП и чл. 207 ППЗДвП - Контролът по спазването на правилата и изискванията за безопасност на Д.то се осъществява от органите, определени в ЗАКОНА ЗА Д.ТО ПО ПЪТИЩАТА. Този контрол може да бъде общ или избран с използване на явни и неявни форми. При спиране на пътно превозно средство за проверка или за оказване на съдействие служителят от органите за контрол подава своевременно ясен сигнал със стоп-палка, а именно да спре М. и да му състави акт за установяване на административно нарушение за извършено от него нарушение на правилата за Д. по пътищата, регламентирани в Закона за Д. по пътищата и Правилника за прилагането му /за извършена от А.М. маневра „тройно изпреварване“ на забранен за това участък/, като при подаден му сигнал за спиране със „стоп - палка“ от страна на С.П., М. не спрял, а вместо това демонстративно помахал с ръка и се отдалечил с по- висока скорост;

2. На 01.05.2016г., около 16.40 часа, в гр. К., обл. С., на кръстовище на ул. „Ц.Ш.“ с ул. „И.“, противозаконно пречил на орган на властта /полицай от автопатрул при РУ на МВР – К. - младши инспектор В.С.Г./ да изпълни задълженията си, регламентирани в чл. 84, ал. 1 ЗБЛД - Нарушенията се установяват с актове, съставени от компетентни длъжностни лица, упълномощени от ръководителите на ведомствата по ЧЛ. 1, Ал. 2 от този закон, а именно да състави акт за установяване на административно нарушение на лицето Г.Р.Р., за извършено от Р. нарушение по чл. 6 Закона за българските лични документи, като действията му били насочени към възпрепятстване на младши инспектор В.С.Г. да състави акт - намесил се неправомерно в процедурата по съставяне на АУАН, афиширал показно и заплашително положението си на н.п., назидателно и на висок тон питал защо съставят актове на „неговите хора“, наредил на Р. да не подписва акта, вследствие на което Р. отказал да го подпише - Престъпление по чл. 270, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

На осн. Чл.270, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, вр. чл.54, ал.1 от НК НАЛАГА на подсъдимия А.Х.М. наказание лишаване от свобода за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА, чието изпълнение отлага по реда на чл.66, ал.1 от НК за срок от ТРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила.

ПРИЗНАВА подсъдимия А.Х.М., със снета по делото самоличност ЗА ВИНОВЕН в това, че:

На 01.05.2016г., около 16.40 часа, в гр. К., обл. С., на кръстовище на ул. „Ц.Ш.“ с ул. „И.“, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото - като демонстративно пристигнал на мястото на извършване на проверката и съставянето на АУАН, намесил се неправомерно в процедурата по съставяне на АУАН и афиширал показно и заплашително положението си на н.п., държал се с полицаите - св. В.С., св. С.П. и св. Ю.А. грубо, арогантно и цинично, назидателно ги питал защо съставят актове на „неговите хора“, с действията си демонстрирал неуважение към полицейските служители и незачитане на обществения ред, грубо и на висок тон има поискал отчет за цялостната дейност през дежурството, както и да му представят всички актове, които са съставили до момента, заплашил ги като им казал „Ще ви уволня и след три дена ще се видим цивилни“. Престъпление по чл. 325, ал.1 от НК.

На осн. Чл. 325, ал.1 от НК, вр. чл.78а, ал.1 от НК ОСВОБОЖДАВА подсъдимия А. Х.М. от наказателна отговорност, като му налага административно наказание „Глоба“ в размер на 3000/три хиляди/ лева.

На осн. Чл.189, ал.3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия А.Х.М. да заплати направените по делото разноски в размер на 223,27 лв, направени на досъдебното производство в полза на държавата и по сметка на МВР.

На осн. Чл.190, ал.2 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия А.Х.М. да заплати 10 лв. за служебно издаване на два броя изпълнителни листове по делото.

Присъдата може да се обжалва и протестира в 15 дневен срок от днес пред Софийски Апелативен съд.

Влязло в законна сила на 12.3.2018г.

Мотиви от 21.2.2017г.

Определение от 16.1.2017

ОТМЕНЯ мярката за неотклонение на подсъдимия А.Х.М. „подписка“.

Определението подлежи на обжалване или протест в 7 дневен срок от днес пред САС.

Входящ № 6709 от 19.1.2017г. - Протест
Вносител СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА
В срок - изпратени преписи на 21.2.2017г.

Протеста в срок. 7-мо дневен срок за допълнение на протеста. Препис на другата страна, след което делото на САС по компетентност.

Изпратен на 31.3.2017г. с Писмо 8821 от 2017г.

Върнат на 15.3.2018г.

Резултат от въззивна инстанция: Изменя присъдата

Присъда от 7.6.2017 по Наказателно дело 370/2017 Апелативен съд - София

Резултат от касационна инстанция: Изменя присъдата

Решение от 12.3.2018 по Наказателно дело 923/2017 Върховен касационен съд

Резултат - индекс: 4а

Входящ № 9633 от 25.1.2017г. - Въззивна жалба

Подсъдим А.Х.М.

В срок - изпратени преписи на 21.2.2017г.

Жалбата в срок. Мотивите по делото са изготвени. 7-мо дневен срок за допълнение на жалбата. Препис на другата страна, след което делото на САС по компетентност.

Изпратен на 31.3.2017г. с Писмо 8821 от 2017г.

Върнат на 15.3.2018г.

Резултат от въззивна инстанция: Изменя присъдата

Присъда от 7.6.2017 по Наказателно дело 370/2017 Апелативен съд - София

Резултат от касационна инстанция: Изменя присъдата

Решение от 12.3.2018 по Наказателно дело 923/2017 Върховен касационен съд

Резултат - индекс: 4а

Входящ № 12394 от 31.1.2017г. - Въззивна жалба

Подсъдим А.Х.М.

В срок - изпратени преписи на 21.2.2017г.

В срок. мотивите са изготвени. 7-мо дневен срок за допълненина жалбата.

Препис на другата страна след което делото на САС по компетентност.

Изпратен на 31.3.2017г. с Писмо 8821 от 2017г.

Върнат на 15.3.2018г.

Резултат от въззивна инстанция: Изменя присъдата

Присъда от 7.6.2017 по Наказателно дело 370/2017 Апелативен съд - София

Резултат от касационна инстанция: Изменя присъдата

Решение от 12.3.2018 по Наказателно дело 923/2017 Върховен касационен съд

Резултат - индекс: 4а

Изходящ № 8821 от 31.3.2017г. - Писмо - изпращане за обжалване

Изпратен на Апелативен съд - София

Резултат от въззивна инстанция: Изменя присъдата

Присъда от 7.6.2017 по Наказателно дело 370/2017 Апелативен съд - София

Резултат от касационна инстанция: Изменя присъдата
Решение от 12.3.2018 по Наказателно дело 923/2017 Върховен касационен съд
Резултат - индекс: 4а
Дата на връщане: 15.3.2018г.

II инстанция – Апелативен съд София

Дело № 370 / 2017 г. (въззивно наказателно дело от общ характер)
Съдебен състав: Мария Митева (председател), Владимир Астарджиев (член),
Татяна Грозданова (докладчик, командирована от Софийски окръжен съд);
бти състав, наказателно отделение

П Р И С Ъ Д А

№ 17

гр. София, 06/07/2017 г.
В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД – НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, ШЕСТИ
СЪСТАВ, в публично съдебно заседание на седми юни две хиляди и
седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Митева
ЧЛЕНОВЕ: 1. Владимир Астарджиев
2. Татяна Георгиева

и при участието на секретаря Д. И. и на прокурора от С. Иванка Трифонова, като
разгледа докладваното от съдията Т. Г. ВНОХД № 370 по описа за 2017 година
на САС, въз основа на доказателствата и закона
П Р И С Ъ Д И:

ОТМЕНЯ на основание чл. 336, ал. 1, т. 1 НПК присъда от 16.01.2017 година,
постановена по НОХД № 4042/2016 година по описа на СГС, НО, 13-ти състав в
частта, с която по отношение на подс. А. Х. М. за деянието по чл. 325, ал. 1 НК е
приложен чл. 78а НК и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА подс. А. Х. М., [дата на раждане] в [населено място], българин,
български гражданин, с висше образование, женен, неосъждан, с ЕГН [ЕГН]

ЗА ВИНОВЕН В ТОВА, че на 01.05.2016 година, около 16.40 часа в [населено
место], обл. С., на кръстовище на [улица]с [улица], извършил непристойни

действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото – като демонстративно пристигнал на мястото на извършване на проверката и съставянето на АУАН, намесил се неправомерно в процедурата по съставяне на АУАН и афиширал показно и заплашително положението си на [заемана длъжност], държал се с полицаите – св. В. С., св. С. П. и св. Ю. А. грубо, арогантно и цинично, назидателно ги питал защо съставят актове на „неговите хора“, с действията си демонстрирал неуважение към полицейските служители и незачитане на обществения ред, грубо и на висок тон им поискал отчет за цялостната дейност през дежурството, както и да му представят всички актове, които са съставили до момента, заплашил ги като им казал „Ще ви уволня и след три дена ще се видим цивилни“, поради което и на основание чл. 325, ал. 1, вр. чл. 54 НК

ГО ОСЪЖДА НА ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА И ОБЩЕСТВЕНО ПОРИЦАНИЕ.

НАЛАГА на подс. А. Х. М., с посочена по-горе самоличност, на основание чл. 23, ал. 1 НК НАЙ-ТЕЖКОТО измежду определените с първоинстанционната присъда и настоящата присъда НАКАЗАНИЯ - ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

ОТЛАГА на основание чл. 66, ал. 1 НК изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за СРОК ОТ ТРИ ГОДИНИ.

ПРИСЪЕДИНЯВА на основание чл. 23, ал. 2 НК към наложеното общо най-тежко наказание и наказанието „ОБЩЕСТВЕНО ПОРИЦАНИЕ“, което да се изпълни чрез ИЗЛАГАНЕ НА ПРЕПИС ОТ ПРИСЪДИТЕ на видно място в сградата на ОБЩИНА С., за срок от ЕДИН МЕСЕЦ.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Присъдата подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок пред Върховен касационен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: (М. М.)

ЧЛЕНОВЕ: 1: (Вл. А.)

2: (Т. Г.)

МОТИВИ

**по присъда № 17/07.06.2017 година, постановена по ВНОХД
№ 370/2017 година по описа на Софийския апелативен съд**

С присъда от 16.01.2017 година, постановена по НОХД № 4042/2016 година, СГС, НО, 13-ти състав е признал подс. А. Х. М. за виновен в извършването на 01.05.2016 година в [населено място], обл. С., на кръстовището на [улица]с [улица], на две престъпления, първото от които по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК - продължавано, осъществено чрез две деяния противозаконно пречене на орган на власт да изпълни задълженията си, а второто - по чл. 325, ал. 1 НК, за които наложил съответно наказания – лишаване от свобода за срок от шест месеца, чието изпълнение отложил на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, а по чл. 325, ал. 1 НК освободил подсъдимия М. от наказателна отговорност на основание чл. 78а, ал. 1 НК с налагане на административно наказание ГЛОБА в размер на 3000 лв.

С присъдата съдът се е произнесъл и по направените по делото разноски, които е възложил на подсъдимия М. и не се е произнесъл по въпроса с веществените доказателства.

В срока по чл. 319 НПК срещу така постановената присъда е постъпил протест от СГП с релевиран в него оплаквания за допуснато от първата инстанция нарушение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното на подс. М. наказание. Съдът не се бил съобразил с разпоредбата на чл. 78а, ал. 7 НК, която не позволявала института на освобождаването от наказателна отговорност с налагане на административно наказание да бъде приложен, когато се касае за множество престъпления, какъвто бил и настоящият случай. При определяне на наказанието съдът не се е съобразил и с това, че единствено чистото съдебно минало на подсъдимия било смекчаващо отговорността му обстоятелство, а упоритата и продължила във времето престъпна дейност, която е и усложнена - осъществена с повече деяния, засягащи различни сфери на защита на нормите от НК, както и заеманата от подсъдимия длъжност, били отегчаващи отговорността му обстоятелства.

С тези аргументи се иска утежняване на положението на подсъдимия М. като наказанието по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК бъде увеличено от шест месеца на една година лишаване от свобода, да се отмени приложението на чл. 78а НК за деянието по чл. 325, ал. 1 НК, като се наложи наказание лишаване от свобода за срок от една година и обществено порицание, а след това - на основание чл. 23, ал. 1 НК за двете престъпления на подсъдимия М. да бъде определено общо най-тежко наказание от една година лишаване от свобода, чието изтърпяване да бъде отложено за срок от три години на основание чл. 66, ал. 1 НК и към това наказание по силата на чл. 23, ал. 2 НК да се присъедини и общественото порицание.

С протеста не се правят искания за събиране на доказателства.

В срока по чл. 319 НПК подсъдимият М. е обжалвал присъдата с твърдения за неправилност, незаконосъобразност и несправедливост на наложеното наказание. Релевирано е и оплакване, че както на досъдебното производство,

така и в производството пред първоинстанционния съд са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до постановяването на порочен съдебен акт и които обуславяли приложението на чл. 335, вр. чл. 334, т. 1 НПК - отмяна на обжалвания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане на прокурора или на друг състав на съответния първоинстанционен съд.

В жалбата подсъдимият е изложил оплаквания, че приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка не съответствала на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, че съдът е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила при оценката и анализа на събраните в хода на наказателното производство доказателствени източници и това е довело до неправилно приложение на материалния закон. Направените от съда фактически и правни изводи били резултат от значително и неоснователно надценяване доказателствената стойност на събраните основно в хода на досъдебното производство доказателства, без да е отчетена необходимостта от допълнителна проверка на достоверността им относно релевантните факти, включени в предмета на доказване. Този порок в оценъчната дейност на решаващия съд бил особено видим досежно обвинението по чл. 270 НК.

Поддържа се, че в хода на съдебното производство били събрани убедителни доказателства, оборващи напълно обвинителната теза, а твърдяната от държавното обвинение фактическа обстановка силно разколебана и в много отношения - напълно опровергана. Събрани били доказателства, че в хода на досъдебното производство прокуратурата била работила тенденциозно и предубедено в нарушение на законовите изисквания като доказателство за това било обстоятелството, че в съдебно следствие разпитите на почти всички свидетели били приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 НПК с изключение единствено и само на тези свидетели, които прокуратурата е отказала да бъдат разпитани, независимо че са били очевидци на случилото се и имали преки и непосредствени впечатления от фактическата обстановка по повдигнатите обвинения. Съдът поправил този порок в подготвителната дейност на държавното обвинение, но изводите му от правна страна не кореспондирали с установената от събраните в хода на разследването доказателствени източници. Освен това съдът не бил допуснал поискани от подсъдимия и защитата му доказателства - изискването на скица на мястото, на което се твърди, че е извършено нарушение и извършването на оглед на процесния по делото лек автомобил, които били оневиняващи подсъдимия и чрез които можело да се установи дали обективно е възможно да се види кой управлява този автомобил и колко лица пътуват в този автомобил. Въз основа на предложен собствен анализ на доказателствената съвкупност касателно повдигнатите му с обвинителния акт обвинения да е извършил две

престъпления и от гледна точка на положението му към инкриминираната дата на [заемана длъжност], подсъдимият счита, че от фактическа и правна страна той не е осъществил каквото и да е противозаконно пречене на орган на властта да изпълни задълженията си, че част от това, за което е обвинен, попадало в правомощията му като [заемана длъжност], че с действията си е направил опит да предотврати едно беззаконие и че е бил провокиран от свидетелите-полицейски служители, които „интензифицирали провокациите” към подсъдимия след разговори с неизвестно лице по телефон.

Иска се отмяна на обжалваната присъда като постановена при допуснато съществено нарушение на процесуалния закон и постановяването на присъда, с която подсъдимият М. да бъде оправдан по всички обвинения.

С жалбата не е поискано събирането на доказателства във въззивното производство независимо от това, че в нея са изложени и аргументи за непълнота на събраните от първата инстанция доказателства. Заявено е, че подробни съображения ще бъдат допълнително изложени след запознаването с мотивите към обжалваната присъда, но такива не са депозираны след получаването на съобщението, че те са изготвени.

В срока по чл. 319 НПК присъдата е обжалвана бланкетно и от защитника на подс. М. - адв. К. Г. като неправилна и незаконосъобразна с твърдения за допуснати от първата инстанция нарушения на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и явна несправедливост на наложените наказания. Независимо че защитникът е заявил, че ще допълни жалбата си след запознаване с мотивите на присъдата, за чието изготвяне е бил надлежно и лично уведомен на 27.02.2017 година, такова допълнение не е постъпило.

Настоящият състав намери, че макар жалбата на адв. Г. да не отговаря на изискванията на чл. 320, ал. 1 НПК, тъй като в нея не са посочени неизяснените обстоятелства и доказателствата, които следва да се съберат, въззивното съдебно производство не следва да бъде прекратявано и делото върнато на СГС, за да упражни съдията от първоинстанционния съд разписаните в чл. 323, ал. 1, т. 1 НПК свои правомощия по администрирането на тази въззивна жалба, тъй като подсъдимият също е подал въззивна жалба срещу присъдата, тази жалба отговаря на изискванията по чл. 320, ал. 1 НПК, поради което е и процесуален акт, годен да произведе своя транслативен ефект. При това положение, настоящият съдебен състав прие, че няма никаква пречка защитникът на М., който макар да е самостоятелна страна в съдебното производство с присъщи за нея права, но по силата на чл. 98, ал. 1 НПК е длъжен да оказва правна помощ на подсъдимия и с цялата си дейност да съдейства за изясняване на всички фактически и правни положения в полза на обвиняемия, да допълни на основание чл. 320, ал. 3 НПК въззивната си жалба до даване ход на делото в съдебното заседание.

Проведено бе съдебно следствие, в което бе извършен допълнителен разпит на св. П. и оглед на мобилния му телефон, при който бе констатирано съдържанието, датата и часа на получените от него кратки текстови съобщения, както и номерът, от който са изпратени и на чие име е вписан този номер в адресната книга на мобилното устройство. Изискани и приобщени бяха справки от мобилните оператори кои са били абонатите към 01.05.2016 година на телефонен номер [ЕГН] и на телефонен номер [ЕГН]. Приобщен бе и представеният от защитата на подсъдимия амбулаторен лист, удостоверяващ извършен на 06.06.2017 година преглед от офталмолог на очите на св. Г. Р. Р.. По желание на подс. М. бяха изслушани и обясненията му по повдигнатото обвинение.

В съдебни прения прокурорът от С. поддържа протеста и моли да бъде уважен и оспорва въззивните жалби на подсъдимия и защитника му Г. като неоснователни.

Счита, че твърдението на подсъдимия, че приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка не съответства на събраните доказателства и обвинителната теза била силно разколебана, е неоснователно. В хода на съдебното следствие били събрани гласни доказателства, които условно можели да се разделят на две групи - в първата били показанията на служителите на РУ на МВР - [населено място], които по време на деянието са изпълнявали своите служебни задължения и са очевидци на действията на подсъдимия, а във втората - показанията на свидетелите С., С., Ю., Д., И., В. и Р., също очевидци на случилото се. Тези две групи гласни доказателства били детайлно изследвани от контролираната инстанция и тя с основание е кредитирала като достоверни първата група от тях, като е взела предвид, че полицейските служители преди деянието не са познавали подсъдимия, което обстоятелство изключвало какво и да е тяхна предубеденост или заинтересованост от случая, а показанията им били в кореспонденция помежду си, взаимно се допълвали и се подкрепяли и от писмените доказателства по делото. Що се отнасяло до показанията на втората група свидетели, съдът бил взел предвид противоречията в тях, зависимостта на свидетелите от подсъдимия М., изводима от използваното от тях обръщение към него - „шефе” и правилно не е изградил фактическите си изводи на базата техните твърдения. Според прокурора приетата от СГС фактическа обстановка не се разколебавала и от представения във въззивното производство амбулаторен лист относно здравословното състояние на свидетеля Р..

По-нататък прокурорът сочи, че от показанията на полицейските служители се установявали както факта на извършване на административно нарушение по ЗДвП от страна на подсъдимия М. при първото преминаване покрай патрулния автомобил и демонстративния му отказ да спре, въпреки подадения сигнал, така и факта на извършеното нарушение по чл. 6 от ЗБДС от страна на Р. и

демонстративното и грубо поведение на подсъдимия при връщането му на пътя, афиширането на качеството му на [заемана длъжност], свързано с размахването на служебна карта и със закани за уволнение на тримата служители, изискването от тях обяснение за извършената през деня работа, както и обяснение за причината, поради която се съставят актове на „неговите хора“. От тях се установявало още и нареждането, което подсъдимият дал на свидетеля Р., да не подписва съставения му акт. Изразява се несъгласие с твърденията на подсъдимия в жалбата, че не ставало ясно с кои точно действия той е попречил на полицейските служители да изпълняват задълженията си, тъй като всички тези действия били конкретизирани детайлно в диспозитива на обвинителния акт и присъдата и намерили обосновка в мотивите на присъдата на СГС.

Според прокурора доказателствено неподкрепено е и опровергано от показанията на полицейските служители, а и от показанията на св. Г. С., твърдението на подсъдимия, че той не е управлявал автомобила при първоначалното преминаване покрай патрула, тъй като първите пряко и непосредствено са възприели лицето на водача, а от показанията на свидетеля С. ставало ясно, че непосредствено след загубата на футболния мач и около 10-15 минути преди основната група, подсъдимият си е тръгнал видимо ядосан с джипа „Мерцедес“, който лично е управлявал. Изразява се несъгласие и с релевираните в жалбата оплаквания за допуснати от съда процесуални нарушения, изразяващи се в неизискване на скица на мястото на нарушението и недопускане на оглед на автомобила. Сочи се, че по делото нямало данни да е била съставена скица, поради което изискването ѝ било безпредметно. Отделно от това, по делото били депозираны достатъчно писмени и гласни доказателства, които доказвали извършването на нарушението по ЗДвП.

Прокурорът счита, че претенцията СГС да е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като св. П. бил прочел електронни съобщения с неизвестно авторство, изпратени от телефонни апарати, които не било известно чия собственост са и на чие име са телефонните номера, е неоснователна. СГС е провел разпит на свидетеля П., който е изложил своите възприятия и си е служил с ползвания от него мобилен номер, съгласно НПК, за да възпроизведе съдържанието на получените от подсъдимия съобщения. В хода на въззивното съдебно следствие показанията на този свидетел се потвърдили изцяло от изисканите от съда справки от мобилните оператори и от извършения съдебен оглед на използвания от свидетеля при разпита му мобилен апарат.

Прокурорът поддържа протеста, като счита, че съдът е нарушил материалния закон, налагайки административно наказание глоба на подсъдимия за деянието по чл. 325, ал. 1 НК, тъй като разпоредбата на чл.78а, ал.7 от НК не допуска приложение на чл.78а, ал. 1 от НК при множество престъпления,

какъвто бил настоящият случай, а в мотивите си СГС не бил изложил никакви съображения защо приема, че не е налице такова множество престъпления. Поддържа се и искането за увеличаване на наказанието, като се пледира да бъдат взети предвид и последващите действия на подсъдимия М., след довършване на деянието – настойчивите му действия, насочени към упражняване на натиск по отношение на свидетеля П. като началник на тримата полицейски служители под формата на заплаха за уволнение, идваща от [заемана длъжност] на МВР г-н К., като целта е да не последват никакви действия срещу подсъдимия.

Защитникът на подс. М. – адв. Л., пледира за уважаване на въззивната жалба, като счита, че изложените в нея аргументи били убедителни и намерили потвърждение и в производството пред въззивния съд. Оспорва се изводът на държавното обвинение, че фактическата обстановка била установена по несъмнен начин с довод, че на досъдебното производство били събирани целенасочено доказателства в подкрепа единствено и само на предварително зададената обвинителната теза.

Според защитника, констатираната от прокурора в съдебните прения противоречивост в гласните доказателствени източници се дължи на непълнота на доказателствената съвкупност, която не може да бъде коригирана по причина, дължаща се на действията на държавното обвинение, тъй като не бил извършен оглед на лекия автомобил „Мерцедес“ или назначена техническа експертиза, за да бъде установено, че лекият автомобил бил с трайно нанесени затъмняващи слоеве на стъклата, които правят невъзможно при преминаване с бърза скорост да се установи колко лица са в лекия автомобил, кои са тези лица и кои места заемат вътре в него. Сочи се, че свидетелите полицейски служители не били категорични в показанията си, че лекият автомобил „Мерцедес“ е управляван от подсъдимия, когато е преминал за първи път покрай тях, а след това – при връщането на подсъдимия те не са направили и най-малък опит да бъде установено нарушението му чрез съставянето на акт за установяване на административно нарушение, нито пък дори му е намекнато за някаква отговорност за това, че само пет минути по-рано е извършил нарушение. Въз основа на тези съждения се прави извод за очевидност подсъдимият да бъде уличен впоследствие в някакви неправомерни действия. В подкрепа на този извод се анализират и допълнителните показания на св. П., като се акцентира на това, че имунитетът на народния представител, какъвто е бил по това време подсъдимият, не се разпростира върху извършени административни нарушения. От тази гледна точка защитникът релевира твърдението, че полицейските служители били допуснали и изключително тежко дисциплинарно нарушение, след като са позволили подсъдимият да управлява МПС, при положение, че в обстоятелствената част на обвинителния акт било посочено, че М. говорил

провлачено и лъхал на алкохол, а следователно – това показвало, че твърдяната фактическа обстановка нямала нищо общо с доказателствата и не била такава, каквато твърдяло държавното обвинение. Поддържа се виждането, че електронните съобщения между подсъдимия и св. П. сочели на една приятелска кореспонденция, като цитирайки частта, в която подсъдимият е заявил, че го интересуват отношенията му със свидетеля, а за другите не го е грижа, защитникът счита, че в тази кореспонденция не се открива натиск или заплаха. Адв. Л. по-нататък излага виждането си, че св. П. пряко работел в сътрудничество с прокуратурата и очевидно от комуникацията му с подсъдимия били съхранени само тези два СМС-а, а такова поведение не можело да бъде толерирано. В обобщение защитникът сочи, че нито било категорично установено подсъдимият да е управлявал автомобила, нито да е спиран по установения от закона ред, нито при връщането на автомобила да е правен опит да бъде съставен АУАН или каквото и да е друго действие, с което да бъде потвърдено, че подсъдимият е извършил нарушение по ЗДВП. Що се отнасяло до второто твърдяно деяние, представляващо продължение на първото – според защитника по никакъв начин не можело да се обоснове такъв извод. От субективна страна нямало каквото и да е в поведението на М., което да говори за гузност или разбиране за някакво предходно извършено нарушение. Второто деяние по чл. 270 НК следвало да се разгледа самостоятелно и тогава възниквал въпроса – с кои свои действия М. е осъществил състава на престъплението. Излага се виждането, че искането от страна на подсъдимия полицаите да се легитимират било негово право, а действията във връзка с подписването на съставения акт от лице, което не вижда без очила – искане за законосъобразност и поради което те по никакъв начин не били съставомерни по чл. 270 НК. Соочи се, че създалото се напрежение, от което били притеснени полицейските служители П., А. и Г., не им било попречило да съставят акт на Г. Р., а следователно – не е имало никаква пречка да съставят акт и на подсъдимия, ако това, което твърдели, било истина. Отделно от това – те не били поискали подкрепление в този случай и следователно - твърдението за създало се напрежение било доказателствено неподкрепено. Що се отнасяло до второто обвинение – защитникът счита, че дори и да има проява на неуважение, проява на поведение, което е укоримо, то не можело да бъде вменено във вина само и единствено на подс. М., тъй като се касаело за взаимни агресивни отношения. По отношение на наказанието адв. Л. пледира, че то е явно несправедливо, а държавното обвинение искало назидание, а не наказание и това не можело да бъде толерирано. В своя защита подс. М. счита, че ако имал някаква вина, то тя била в това, че е повдигнал тон на полицаите, за което съжалявал и заявява очакване първоинстанционната присъда да бъде отменена, пледирайки, че е невинен.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД като прецени доводите на страните, материалите по делото и съдопроизводствените действия на първостепенния съд и като служебно провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, извършвайки собствена преценка на събраните доказателства и доказателствени средства от първата инстанция и във въззивното производство, намери за установено следното:

Първостепенният съд поначало е събрал необходимия обем от доказателства и правилно е установил фактическата обстановка. При спазване на изискванията по чл. 13, чл. 14, чл. 107, ал. 5 и чл. 305, ал. 3 НПК всички събрани и проверени от първата инстанция доказателства и доказателствени средства, включително и по направени доказателствени искания на защитата на подсъдимия, са подложени на внимателен анализ, като не е допуснато недооценяване, подценяване или превратно тълкуване на съдържанието на което и да е от тях. СГС е констатирал наличието на противоречие в част от доказателствените източници и е следвал верния подход да ги обсъди както поотделно, така и в тяхната съвкупност. При спазване правилата на формалната логика контролираната инстанция убедително се е аргументирала кои от доказателствените материали приема за достоверни и по какви причини и на кои от тях и защо не дава вяра. Не е налице претендираната от защитника на подсъдимия М. - адв. Л., непълнота в доказателствената маса, която да компрометира фактическите и правни изводи на решаващия съд по въпроса за участието на подсъдимия в извършването на престъпленията, за които му е било повдигнато обвинение пред първата инстанция. При правилно установената фактическа обстановка, която не се променя вследствие на събраните от този състав доказателства, съставът на СГС е допуснал нарушение на материалния закон, игнорирайки разпоредбата на чл. 78а, ал. 7 НК, препятстваща възможността в случаите на множество престъпления, какъвто е и настоящият, деецът да бъде освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание за някое от тях. При наличието на подаден протест срещу първоинстанционната присъда с твърдение за допуснато именно такова нарушение на материалния закон, то е изцяло отстранимо от въззивната инстанция по реда на чл. 336, ал. 1, т. 1 НПК. Извършвайки собствена преценка на събраната доказателствена маса, попълнена включително и с приобщените във въззивното производство доказателства и доказателствени средства, настоящият състав на Софийски апелативен съд намира за установена следната фактическа обстановка: Подсъдимият А. Х. М., с ЕГН [ЕГН], е [дата на раждане] в [населено място], живущ в с. гр., българин, български гражданин, женен, неосъждан, с висше образование и към датата на инкриминираните деяния – 01.05.2016 година -

[заемана длъжност] от Д. избран район - К., от листата на политическа партия [политическа партия].

На 01.05.2016 година, за времето от 08.00 часа до 20.00 часа, съобразно утвърдения от началника на РУ на МВР – К. график полицейските служители - свидетелите В. Г. и С. П. – и двамата на длъжност младши инспектор и Ю. А. – мл. автоконтрольор в същото РУ на МВР, били на работа и изпълнявали служебните си задължения по опазване на обществения ред, контрол на пътния трафик, осигуряване безопасност на движението по пътищата, както и възложените им задачи по утвърдените от началника на районното управление – св. П., планове за организиране и провеждане на две полицейски операции - специализирана полицейска операция за контрол на транспортните средства, превозващи едър рогат добитък на територията, обслужвана от РУ К. и полицейска операция по линия „Акцизни стоки“ на територията, обслужвана от същото РУ.

Съгласно разстановката на силите и средствата съобразно тези планове, тримата свидетели със служебен автомобил ДК№ [рег. номер на МПС], обозначен като полицейски със сигнална лампа и надписи, били наряд на 01.05.2016 година в периода от 14.00 часа до 19.00 часа на изградено временно КПП в [населено място], на [улица], кръстовището с [улица]. Г., П. и А. изпълнявали задълженията си с полицейски униформи, върху които носели светлоотразителни жилетки с надпис „Полиция“. Свидетелят А. носел върху жилетката и бадж със снимка, на който били изписани номер и името на служителя. Служебният автомобил бил паркиран кръстовището на видимо място, на около 2 -3 метра от пътното платно.

Около 16.10 часа подсъдимият А. М. управлявал лек автомобил „Мерцедес МЛ 230“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], с управител Т. М. (негова снаха, съпруга на брата на подсъдимия – Л. Х. М.) в посока от [населено място] към [населено място]. На предната седалка до подсъдимия се возел св. Ю. С. („И.“), а на задните седалки - Б. Ю. („К.“) и Д. Д. („Д.“).

Четиримата се връщали от [населено място], където футболният отбор „С.“ – С., чийто играчи били роми, взел участие в организиран ежегоден ромски турнир по футбол. Отборът претърпял загуба, която изнервила подсъдимия, който бил не само играч от отбора, но и председател на УС на сдружение [фирма]. С. било вписано в регистъра за юридически лица с нестопанска цел при Софийския окръжен съд, както и като член на Българския футболен съюз. Затова, без да изчака футболистите, подсъдимият си тръгнал към [населено място], преди играчите да отпътуват от [населено място] с микробус Форд „Транзит“ с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от св. Г. С.. В микробуса се возели седем футболисти, сред които били и свидетелите Т. И., З. В. и Г. Р. Р..

Преди местонахождението на устроения временен КПП, на прав участък от пътя, но при въведена с маркировка на пътното платно забрана за

изпреварване, подсъдимият предприел маневрата и изпреварил три движещи се пред него автомобила. Извършеното нарушение на правилата за движение по пътищата било забелязано от свидетелите Г., П. и А., поради което св. С. П. подал сигнал със светлоотразителна стоп-палка на подсъдимия да спре управлението от него лек автомобил, за да му състави акт за извършеното нарушение на ЗДвП. Подсъдимият М. възприел сигнала на полицейския служител, но не спрял, а когато се изравнил със свидетелите, им помахал с ръка, преминал покрай тях и леко увеличил скоростта на движение. В процеса на приближаване и преминаване покрай тях свидетелите Г., П. и А. възприели, че лекият автомобил се управлява от мъж на възраст около 50-56 години с прошарена коса и че до него се вози млад човек на възраст около 30-35 години. Тъй като задните стъкла на автомобила били затъмнени, те не могли да видят возещите се отзад свидетели Б. Ю. и Д. Д..

След като подсъдимият не спрял на подадения му знак със стоп-палка, св. С. П. се свързал с дежурната част на РУ на МВР К., продиктувал номера на автомобила и поискал справка за него. От дежурната част им съобщили, че лекият автомобил не се издирва и е собственост на фирма. Тримата свидетели продължили да изпълняват служебните си задължения на КПП, като коментирали помежду си, че от свои колеги са чули, че през района им доста често преминава автомобил с посочения номер, който се управлявал от народния представител А. М., известен като „Б. С.“.

След около 10-15 минути по-късно, на временното КПП се появил микробусът, управляван от С., в който пътували футболистите и св. В. Г. го спрял за проверка. Г. проверил документите на водача на автомобила - свидетеля Г. С., които били изрядни, след което със св. С. П. пристъпили към проверка на самоличността на возещите се в автомобила лица, като поискали да им се представят документи за самоличност. При тази проверка установили, че св. Г. Р. не разполага с документ за самоличност – лична карта или друг заместващ я документ. Тогава св. Г. разпоредил на св. Р. да слезе от микробуса и да го придружи до патрулния служебен автомобил, като съобщи имената и ЕГН, за да бъде извършена проверка на самоличността му чрез дежурната част на РУ на МВР, а след това – да му бъде съставен и акт за установяване на нарушението на чл. 6 от ЗБЛД. Св. Р. изпълнил разпореждането. Останалите пътуващи в микробуса лица, след като чули разпореждането на Г., слезли от превозното средство и започнали да говорят помежду си на ромски език, който бил неразбираем за полицейските служители. Св. П. се свързал с дежурната част, съобщил личните данни и дал описание на св. Р.. След направената справка самоличността му като Г. Р. Р. била потвърдена. Тогава свидетелят В. Г. обяснил на свидетеля Г. Р., че ще му бъде съставен акт за административно нарушение за това, че не носи документ за самоличност. Г. седнал в намираща се близо до служебния автомобил беседка и започнал да съставя акта за

установяване на административно нарушение за извършено от свидетеля Р. административно нарушение по чл. 6 от Закона за българските лични документи.

Като разбрали, че на Р. ще бъде съставен акт, останалите лица, които пътували в спрения за проверка автомобил, започнали да говорят по мобилните си телефони. Шофьорът на микробуса – св. С., се свързал с подсъдимия А. М. и го уведомял, че полицаите пишат акт на свидетеля Р., след което подал телефона си на свидетеля В. Г. и му казал да го вземе и да говори с „шефа“. Свидетелят Г. отказал с думите: „С никой няма да говоря, аз си имам началник и ако има нещо, той ще ми се обади, за да ми каже какво ще правим“, като се поинтересувал кой е „шефът“ му, но не получил отговор за името му, а единствено, че „като се върне шефът, ще видите какво ще стане с вас“. Изявлението заинтригувало св. Г., който попитал „Какво ще стане?“, но не получил отговор и той продължил да съставя акта.

По това време подсъдимият А. М. вече бил излязъл от [населено място] и се намирал в района на [населено място] баня. Като разбрал за случващото се, подсъдимият М. веднага обърнал посоката си на движение и се насочил обратно към [населено място], към мястото, където полицаите спрели микробуса. Междувременно около 16.20 часа от ползвания от него мобилен телефон с номер [ЕГН], чийто абонат било същото дружество, което било собственик и на автомобила - [фирма], подсъдимият се обадил на началника на РУ на МВР – К. – св. П. на мобилния му телефон, който бил с номер [ЕГН]. Дватамата се познавали от много години, тъй като живеели на една и съща улица в [населено място]. Попитал го какво прави и св. П. му обяснил, че предвид на това, че е голям християнски празник – В. и е християнин, нормално е да празнува. Тогава подсъдимият го уведомял, че в момента е в [населено място]. Разказал му, че се връща от [населено място], където е имало футболен ромски турнир и че ромският футболен отбор пътувал след него към С., но на входа на [населено място] микробусът им е спрял от автопатрул на РУ – К. и тъй като единият от футболистите бил без лична карта, неговите служители в момента му съставяли акт за установяване на административно нарушение. Свидетелят П. отговорил, че служителите са там и си вършат работата, на което подсъдимият му отвърнал, че се връща на мястото на проверката. Тогава П. го помолил да не го прави и да продължи пътя си за С. и да не нарушава обществения ред. Подсъдимият М. затворил телефона, прекъсвайки разговора. При това поведение от страна на подсъдимия, св. П. веднага избрал мобилния телефон на свидетеля Ю. А., разговарял с него и го предупредил, че [заемана длъжност] А. М. отива на мястото на проверката. Инструктирал го, че поведението на служителите следва да бъде съобразено със закона и Етичния кодекс на поведение на служителите на МВР. Свидетелят А. съобщил за разговора с началника на полицейското управление на свидетеля Г.. Малко

след това подсъдимият А. М. пристигнал на временния КПП. Подсъдимият спрял управлението от него лек автомобил „Мерцедес“ с ДК [рег.номер на МПС] пред микробуса. Свидетелят Г. тъкмо бил приключил със съставянето на акта за установяване на административно нарушение и го предявявал за подпис на свидетеля Р., който до този момент стоял пред полицейските служители и не създавал никакви проблеми.

Подсъдимият М. слязъл от управлението от него автомобил и се приближил до полицейските служители Г., П. и А., които разпознали в него водача на същия автомобил, който преди това преминал покрай тях, неспирайки на подадения му сигнал със стоп палка и помахвайки им с ръка. Заедно с него към полицейските служители се приближил и слезил от автомобила св. Б. Ю..

Подсъдимият се представил с името си - А. М., заявил, че е [заемана длъжност] и извадил служебната си карта, която започнал да размахва пред полицаите, афиширайки показно и демонстративно пред тях качеството си на [заемана длъжност]. П. го попитал защо преди малко не е спрял на подадения със стоп палката знак, на което подсъдимият отвърнал, че изобщо не е минавал оттам. С назидателен и висок тон подсъдимият М. започнал да иска обяснение от полицейски служители защо съставят актове на „неговите хора“. Като му било обяснено, че Г. Р. не носи документ за самоличност и затова му е съставен акт, подсъдимият заявил, че пишат актове само на ромите и че нямат право да ги спират. Започнал да им иска отчет какво правят на това място и защо спират автомобили. След това наредил на св. Р. да не подписва съставения акт и той отказал да го подпише, както и да получи екземпляр от него. После подсъдимият в присъствието и на слезли от микробуса пътници, които наобиколили свидетелите П., Г. и А., грубо започнал да иска отчет за работата на полицейските служители. При отговора на св. А., че има на кой да даде отчета и че ще го даде утре на началника си, заявил „На мен ще даваш отчет, на мене ще даваш отчет, бе, аз кво ти казвам, тва ще правиш, бе“. Питал св. А. „Ясно ли ти е на тебе“ и когато той му отговорил, че му е ясно, го попитал грубо, невъздържано и арогантно: „Ми тогава кво ми противоречиш, бе?“ и запазвайки тона и изказа, с който говорел на полицейския служител, поискал да му бъдат представени актовете, които били съставени до този момент, заявявайки, че има право да ги иска с думите: „Д. ми доказателства за кво сте направили актове. Я ми дайте тука кво са направили. А. дайте актовете, кви са направили до сега, бе. Аз имам право да искам актовете“. При отказа на служителите и обяснението им, че актовете са в полицията, М. поискал да му дадат удостоверение, че му отказват да му предадат актовете. След това подсъдимият насърчил присъстващите роми, които снимали тези реплики между него и полицаите да продължат да снимат с мобилните си телефони и да записват какво иска от служителите, както и да снимат баджа на А., за да се виждат името и служебния му номер. При тези действия на ромите А. свалил

баджа си и го прибрал в джоба си. Тогава подсъдимият извадил отново служебната си карта заедно с други документи, които изпуснал на земята, после я вдигнал, пак демонстративно я показал на св. А. и наново грубо и на висок тон поискал да му се покаже какви произшествия са отразени в смяната на служителите. След поредния отказ на А., подсъдимият избрал от мобилния си телефон началника на полицията в К. – св. П.. Провел в присъствието както на полицейските служители, така и на ромите, разговор с него, като му съобщил, че служителите му се държали лично с него много арогантно, не искали да му дадат информация какви нарушения били констатирани до този момент, отказвали всякаква информация, като заплашил П., че ще информира „съответните институции“. Подсъдимият заявил на началника на полицията, че св. А. се „прави на интересен“, че е „свалил значката“ си и когато в този разговор П. се опитал да му обясни реда, по който може да получи интересувашата го информация и го помолил отново да не нарушава обществения ред, подсъдимият му отвърнал: „Е кво ми се молиш, бе, кво ми се молиш. Сега аз, а твоите служители да си правят каквото си искат. Като видат цигани, черни и дай да правят квото си искат“, след което приключил разговора и продължил да се разправя със свидетелите Г., П. и А., на които заявил, че след три дни „ще се видят цивилни“, след което се качил на автомобила си и потеглил, а след него тръгнал и микробусът с останалите роми.

От прекия и непосредствен контакт с подсъдимия М. полицейските служители останали и със съмнението, породено от заваления му говор и обстоятелството, че лъхал на алкохол, че той е употребил такъв, но за да не ескалира допълнително напрежението, се отказали да го тестват с дрегер дали е пил.

Около 15 минути след като приключил разговора между подсъдимия и началника на полицията, св. А. се обадил на св. П. и му съобщил, че всичко е приключило и [заемана длъжност] си е тръгнал заедно с всички роми в посока към [населено място].

Случилото се св. П. отразил в докладна записка, а извършената проверка на лекия автомобил – микробус Форд Транзит с ДК [рег.номер на МПС], имената на водача и обстоятелството, че на пътник в микробуса – Г. Р. Р., е съставен АУАН, били отразени в попълнения от св. Г. доклад за проверени лица и превозни средства от АП-100 за времето от 08.00 до 20.00 часа на 01.05.2016 година (ДП, папка № 1, л. 33). От този доклад е видно, също така, че по време на наряда от 01.05.2016 година полицейските служители са спрели за проверка още 9 леки автомобили, извършили са проверка както на водачите им, така и на пътниците в тях, като са издали 5 фиша за констатирани нарушения по ЗДВП и 2 акта за установяване на административно нарушение по ЗБЛД, освен съставеният на същото основание акт на св. Р..

Част от случилото се било записано и от св. Ю. А. чрез мобилния му телефон като противодействие на насърчаването от страна на подсъдимия на наобиколилите ги роми да заснемат с мобилните си телефони лицата и действията на полицейските служители.

По-късно същия ден подсъдимият М. на няколко пъти набирал св. П., който виждайки изписания на дисплея на телефона му номер, не приемал обажданията.

В 17.56 часа на 01.05.2016 година подсъдимият изпратил на св. П. СМС, изписан на латиница, със следното съдържание и пунктуация: „В. чух се с г-н К. И СЕ РАЗБРАХМЕ ДА СЕ ВИДИМ В ПОНЕДЕЛНИК ЗА да му представя снимковият материал с твоите служители как си скриха отличителните знаци пред мен искам първо да се видя с теб защото мен ме интересува отношението с теб а за другите не ме е грижа но той по моите констатации иска уволнение на тези служители и неговото ръководство обади се” .

На другата сутрин – 02.05.2016 година, подсъдимият отново два-три пъти позвънил на свидетелят П., който обаче пак не приел повикванията.

В 08.43 часа свидетелят П. получил нов С., отново написан на латиница, със следното съдържание и пунктуация: „В. не знам защо не ми вдигаш телефона но ако имаш желание да се видим и да обсъдим вчерашния случай за да знам какво да правя за мен е важно с теб да се разбере за другите не ме е грижа”. От този момент свидетелят П. блокирал номера на мобилния телефон на подсъдимия [ЕГН], за да не може да му се обажда и не провеждал повече никакви разговори с него.

Св. А. прехвърлил запазения във външната памет на телефона си запис от 01.05.2016 година на оптичен носител – D-R, марка „ерго”, 16X4,7GB, който бил подложен на експертно изследване със задачи да бъде извършено лицево-идентификационно изследване на заснетите на него лица, които да бъдат сравнени с лицата на полицейските служители, подсъдимия, св. Ю. С. и св. Т. М. – снаха на подсъдимия и управител на дружеството, собственик на процесния лек автомобил „Мерцедес” и ползвания от подсъдимия мобилен телефон, както и при наличие на записани разговори, след като се отговори колко са на брой, кога са проведени, кога и как са създадени файловете, в които са открити и под какво наименование се съхраняват в оптичния носител, тези разговори да бъдат снети на хартиен носител.

Според заключението на приетата от първата инстанция комплексна техническа експертиза, което настоящият състав, подобно на решаващия съд, приема за обективно и пълно, се установява, че на представения за изследване оптичен носител е записан 1 файл под наименование VID_20160501_163719.3gp, цветен, със звук, с резолюция 1920x1088 пиксела, кадрова честота 30 к/сек и с обща продължителност от 00:06:29 часа. В кадър не се наблюдават данни за дата и часова време, но от наименованието на файла, което е записано във

формат VID _ГГГГММДД_ЧЧММСС може да се достигне до заключение, че той е регистриран на 01.05.2016 година в 16:37:19 часа.

Установено е, че видеофайлът е цифров презапис, но върху записаната информация не са били установени следи от манипулация или намеса.

Експертите извършили прегледа на файловете с професионален видеоредактор и специализирани криминалистически програмни продукти за видеообработка Avid M. Composer/dTective, при което установили, че в рамките на записания интервал от време в кадър се наблюдава размяна на реплики между униформени и цивилни лица от мъжки пол. От лицата и техните действия били извлечени снимкови кадри, представени в приложение, подредени в хронологичен ред.

Констатирано било, че извлечените изображения на лицата съдържат достатъчен брой общи и частни идентификационни признаци и са годни за провеждане на сравнително лицево - идентификационно изследване, а след проведеното сравнително изследване със извлечени от И. „Справки“/А. „БДС“ снимки - сравнителен материал, експертите дали заключение, че на изследвания видеофайл са заснети подсъдимият А. Х. М. и свидетелите С. П. и В. Г.. Свидетелите Ю. С., Т. М. и Ю. А. не се наблюдавали на видеозаписа.

По-нататък експертите прослушали и анализирали видеозаписа, като констатирани, че на места звуковият съпровод е с ниво, съизмеримо с фоновия шум от преминаващи превозни средства и в тези места разбираемостта е изключително ниска. Полезният сигнал бил допълнително влошен от отдалечеността на звукозаписващата техника от някои от участниците в разговора. Наличието на допълнителен фонов шум, отдалечеността на участниците в разговора от звукозаписващата техника, както и това, че през по-голямата част от времето те говорят едновременно, не са позволили на експертите да определят точния брой на лицата, участващи в разговора, както и с категоричност да посочат коя реплика на кой точно участник в разговора принадлежи, а това правело невъзможно цялостното разчитане на записания разговор. Затова в раздела от експертното заключение „Текст на звуковия съпровод“, с което е изпълнена поставената задача - записаните разговори да бъдат снети на хартиен носител, репликите, които не могат да бъдат определени на кое от говорещите лица принадлежат, били обозначени от вещите лица с един и същ символ, а именно - „М:“.

При съвкупното обсъждане, обаче, на показанията на свидетелите П., Г., А. и П. относно поведението на подсъдимия, какви са били претенциите му към служителите на полицията, обстоятелството, че е телефонира на св. П. и съдържанието на снетите от вещите лица на хартиен носител разговори, настоящият състав намери, че цитираните по-горе в мотивите на настоящата присъда реплики, са произнесени с категоричност от подсъдимия М.. Извлечените снимкови кадри, част от заключението, пък документират по

неопрровержим начин фактите, че служителите на полицията са били в униформи със светлоотразителни жилетки и със служебен автомобил, обозначен като полицейски, че подс. М. е изваждал служебната си карта, ръкомахал е и я изпускарал на земята, че е говорил по телефон, че е спрял управлявания от него лек автомобил „Мерцедес“ пред лекия автомобил „Форд Транзит“ с ДК [рег.номер на МПС] , че вратите на микробуса са отворени, че докато подс. М. е демонстрирал властта си на [заемана длъжност] по описания по-горе начин, той не е бил сам, а е правил това в присъствието на лица от ромски произход. На тези кадри се открива и споменатата в показанията на св. Г. дървена беседка, където бил седнал, за да състави АУАН на св. Г. Р..

Настоящият състав напълно споделя изводите на СГС, че показанията на полицейските служители Г., П., А. и на техния началник – св. П. са последователни, детайлни и логични, вътрешно непротиворечиви, взаимно се допълват и се намират в кореспонденция с писмените доказателства по делото – плановете за провеждане на двете полицейски акции, графици, разстановка на силите и средствата, доклад за проверени лица и превозни средства. Фактическите данни в показанията им, които са идентични по съдържание, съставляват преки доказателства, чиято достоверност се подкрепя по неопрровержим начин от коментираното по-горе в настоящите мотиви заключение на комплексната техническа експертиза. Не отговаря на действителното положение по делото тезата на защитата, че в съдебното следствие всички техни показания били приобщени към доказателствената съвкупност чрез прочитането им по реда на чл. 281, ал. 4 НПК. Съдът е следвал този подход единствено при разпита на св. В. Г. и то за тази част, в която съдът е констатирал липсата на спомен у свидетеля за конкретен детайл, тъй като свидетелят като цяло е дал пълни, последователни, логични и вътрешнонепротиворечиви показания, в които е описал поведението на подсъдимия.

Контролираната инстанция е подложила на изключително детайлен и задълбочен анализ показанията на втората група свидетели – на Г. С., Т. М., Ю. С., Б. Ю., Д. Д., Т. И., З. В. и Г. Р. и правилно е констатирала, цитирайки и конкретни части от показанията им както пред съда, а на С. и М. – и от приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 НПК техни показания от досъдебното производство, че тези показания, освен че са дадени от лица, които се намират в зависимост и близки отношения с подсъдимия, по съдържанието си са в противоречие помежду си, сами по себе си – вътрешнопротиворечиви и което е още по-важно по виждането на този състав – те не се подкрепят, а напротив – опровергават се от онагледения в заключението на комплексната техническа експертиза снимков материал и съдържанието на снетия на хартиен носител текст на записания разговор и от показанията на свидетелите Г., П., А. и П.. Затова и с основание проверяваната инстанция е оценила тези гласни

доказателствени източници като недостоверни, поради което – и негодни да послужат за установяване на действителната фактическа обстановка, с изключение на обстоятелството, че тези свидетели са присъствали на местопрестъплението. Поради вярната и пълна интерпретация на тази част от доказателствената съвкупност съобразно действителното ѝ съдържание, при спазване на правилата на формалната логика, настоящият състав намира за ненужно от своя страна да преповтаря констатираните противоречия в показанията на тези свидетели, за да препотвърди фактическите изводи на СГС, които напълно се споделят. Единствено е нужно да бъде коригиран фактическият извод на първоинстанционния съд, че от приложените към заключението на комплексната техническа експертиза снимкови кадри било видно, че във всички снимки, на които е заснет свидетелят Р., той е с поставени очила на очите си. На вещите лица не е поставяна задача в хода на досъдебното производство да сравнят при идентификационното изследване на заснетите във видеофайла лица дали сред тях е и св. Г. Р.. Първоинстанционният съд също не е назначил допълнителна експертиза с подобна задача, поради което, независимо, че е имал обективната възможност пряко да възприеме външните признаци, по които би могъл да бъде идентифициран св. Р., изводът му е произволен при положение, че на кадрите в приложения формат не може да бъде направен категоричен извод за наличие на лице, което носи очила, а самите кадри не са предявени на свидетеля и той не е потвърдил нито самоличността си на някой от тях, нито факта, че е бил заснет с очила.

От тази корекция във фактическите изводи на СГС, обаче, съвсем не следва и промяна на друг извод на съдебния състав – че показанията на свидетеля, че не е могъл да прочете и да подпише съставения му акт, тъй като бил без очила, са опровергани. Свидетелят сам в показанията си заявява, че е носел със себе си очила, следователно – дори и да се приеме за вярно, че докато св. Г. е съставял АУАН той е бил без очила, при предявяването му не е съществувала никаква пречка Р. да ги ползва. За предмета на делото е без всякакво значение къде точно са били в този момент очилата на свидетеля - у него или в микробуса, тъй като по изложените от първата инстанция и споделени от настоящия състав съображения, твърдението му, че полицейските служители не са му разрешили да си вземе очилата, е несъстоятелно. Затова без каквото и да е фактическо и правно значение е и представеният във въззивното производство амбулаторен лист за извършен на св. Р. преглед от очен лекар и то – на датата преди заседанието на въззивния съд. От това писмено доказателство не се установява нищо по-различно от това, че зрението на свидетеля подлежи на корекция.

Първостепенният съд е обърнал нужното внимание и на обясненията на подсъдимия, дадени в съдебното следствие. Следвайки верния подход оценката на обясненията като доказателствено средство или като средство за

защита да бъде дадена след съпоставката им с останалия доказателствен материал по делото, контролираната инстанция е достигнала до правилния извод, че те съставляват средство за защита. Чрез тях подсъдимият М. изгражда защитна версия, твърдейки, че случилото се било опит за провокация, скалъпен инцидент, с който се цели да бъде очернен, при положение, че в качеството си на [заемана длъжност] се е опитал да помогне и да защити правата на съответните граждани, съобразно задълженията му като [заемана длъжност]. Тази версия, обаче, с категоричност е опровергана от обективен доказателствен източник, какъвто е видеозаписът на провеждания между него и полицейските служители разговор и който източник, при наличието на експертно заключение, че съдържанието му не е манипулирано, се отличава с неопровержима достоверност, потвърждаваща и показанията на свидетелите Г., П., А. и П.. От друга страна - тази защитна версия не се подкрепя и от показанията на останалите свидетели очевидци на случилото се по време на проверката - Г. С., Ю. С., Б. Ю., Д. Д., Т. И., З. В. и Г. Р. Р., тъй като както вече бе посочено те самите са противоречиви относно причината, поради която подсъдимият е бил извикан на мястото на проверката - дали заради това, че свидетелят В. не е бил пускан да отиде до тоалетната, както сочат някои от свидетелите, или заради това, че на свидетеля Р. е бил съставен акт за административно нарушение, което самият подсъдим е съобщил при първото си обаждане на свидетеля П., искайки от него съдействие именно по този въпрос, а същевременно са противоречиви и относно конкретните обстоятелства на случилото се и проведения разговор между подсъдимия и полицейските служители при връщането му на мястото на проверката.

Този извод на първата инстанция, споделен и от настоящия съдебен състав, не може да бъде променен от обясненията на подсъдимия, дадени във въззивното производство. Заради своето съдържание те също следва да бъдат оценени като средство за защита. На първо място никой от групата свидетели - Ю. С., Б. Ю., Д. Д., Т. И., З. В. и Г. Р. Р., посочени от подсъдимия като лица, които могат да потвърдят неговата версия за случилото се, включително и св. С., не съобщава да са били провеждани два телефонни разговора с подсъдимия – първият, за това, че полицаите съставили акт на Р., а вторият – за това, че „униформените“ не пускали футболистите да слязат от микробуса. Неубедително от житейска гледна точка звучи и твърдението на подсъдимия, че на 01.05.2016 година около 16.30 часа, е било толкова горещо, че той се е притеснил за здравословното състояние на пътуващите в него състезатели, при положение, че на снимките е отразено и обстоятелството, че вратата на микробуса е отворена.

По-нататък – съдържанието на звукозаписа и проведения със св. П. разговор с категоричност опровергават тезата на подсъдимия, че свидетелите Г., П. и А. били според него „мними“ полицаи. Подсъдимият М. е възприел не само

униформите, с които свидетелите са били облечени и служебния им автомобил, обозначен като полицейски по един несъмнен начин, но е бил наясно и в кое РУ на МВР работят, тъй като е звънял на св. П., за да му съобщи, че „неговите служители“ имат „арогантно“ поведение по отношение „лично“ на него. Съдържанието на първото кратко текстово съобщения от 01.05.2016 година, също опровергава тезата на подсъдимия за „мнимите полицаи“.

Първостепенният съд е отделил специално внимание на констатираното съществено противоречие в гласните доказателствени източници по въпроса дали подсъдимият е управлявал лекия автомобил Мерцедес след тръгването от [населено място] и при преминаването покрай тримата полицейски служители и обстойно ги е обсъдил в мотивите си. Съдът правилно е разрешил това противоречие, като е приел, че именно подсъдимият, а не св. Ю. С., е управлявал лекия автомобил. В основата на изводите си съдът е поставил показанията на полицейските служители, които са възприели приблизителната възраст и прошарените коси на водача на лекия автомобил, в който са идентифицирали подсъдимия след завръщането му на временния КПП, тъй като те се подкрепят и от показанията на св. С.. От тях пък се установява, че именно подсъдимият е седнал зад волана на процесния „Мерцедес“, когато е тръгнал преди основната група от отбора в посока към [населено място] и следователно – касае се за преки гласни доказателства, които няма причина да бъдат подложени на съмнение поради близките отношения между подсъдимия и свидетеля и които са в синхрон и подкрепят показанията на свидетелите Г., П. и А.. Към съображенията на първата инстанция следва да се добави и това, че свидетелите Б. Ю., Ю. С. и Д. Д., които заявяват, че се пътували заедно с подсъдимия и дори разказват кой къде е седял в автомобила, не съобщават в показанията си да са спирали някъде по пътя, когато подсъдимият да се е сменил с Ю. С. и това да е станало преди да наближат КПП. Посочените свидетели просто твърдят, че лекият автомобил Мерцедес с ДК [рег.номер на МПС] от [населено място] до [населено място] баня е управляван от Ю. С. и едва тогава той се сменил с подсъдимия, който обърнал посоката на движение в района на Д. б., за да се върне на мястото на проверката. В показанията на тези свидетели не се съдържа никаква логична и житейски достоверна причина, която да налага извършването на подобна смяна на водачите. Обяснението на подсъдимия, че се е притеснил за играчите от отбора, за които отговарял, не може да обоснове наложителността автомобилът да се управлява не от лицето, което според показанията на свидетелите е шофирало до този момент, а от него, при положение, че се твърди още, че С. е управлявал лекия автомобил, защото МПС не било в изправно техническо състояние, а той разбирал от леки коли. От тази гледна точка се натрапва логичният извод, че свидетелите разказват за извършената смяна между подсъдимия и св. Ю. С. за целите на изгражданата от М. защитна позиция, че не той, а друг (св. Ю. С.) не

изпълнил полицейското разпореждане да спре след извършеното нарушение на правилата за движение по пътищата и същевременно – за да се даде (според възприетата линия на защита) приемливо обяснение на факта, че подсъдимият е управлявал процесния автомобил при връщането на КПП. По тези съображения настоящият състав счита, че коментираните по-горе показания на С., според които подсъдимият е шофирал лекия автомобил „Мерцедес“, когато си е тръгнал от [населено място], не са опровергани по какъвто и да е начин. Затова и фактическият извод на първата инстанция, че подсъдимият е този, който не се е подчинил на подадения му със стоп-палка знак от П. да спре, не може да бъде разколебан с довода на защитата за непълнота на доказателствената съвкупност поради липса на скица на мястото, на което е изграден временния КПП и поради обстоятелството, че не била назначена експертиза, която да установи степента на затъмняване на предното стъкло на л.а. Мерцедес с ДК [рег.номер на МПС] . Поначало скицата на местопрестъплението по никакъв начин не би спомогнала за изясняване на единствения спорен по делото въпрос – кой е извършил първото от двете деяния на продължаваното престъпление по чл. 270, ал. 1 НК, а каквото и да е заключението на експертиза с подобна задача, то не може да опровергае показанията на св. С..

Правилно първостепенният съд е преценил, че от показанията на свидетелите А. А. (треньор на отбора), Т. П., Г. Е. и К. П. не могат да бъдат установени релевантни към предмета на делото факти, тъй като нито един от тях няма непосредствени възприятия от събитията по време на полицейската проверка. Верен е и изводът на съда, че приобщения по делото видеозапис, направен от св. А., съставлява годин доказателствен източник, тъй като се касае за случайно направен запис от частно лице.

При установената по делото фактическа обстановка правилни и законосъобразни са правните изводи на решаващият съд, че от обективна и субективна страна подс. М. е осъществил както престъпния състав по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, така и този по чл. 325, ал. 1 НК.

Несъмнено, подсъдимият М., независимо от качеството му на [заемана длъжност] към датата на инкриминираното деяния, при спазените процесуални предпоставки за реализацията на наказателно преследване срещу него, е годин субект както на престъплението по чл. 270, ал. 1 НК, така и на това по чл. 325, ал. 1 НК.

Изпълнителното деяние на престъпния състав по чл. 270, ал. 1 НК – противозаконно пречене на орган на власт, може да бъде осъществен от дееца чрез действие, бездействие или съвкупност от такива, но без използване на сила и заплахи, които са насочени към препятстване изпълнението на възложените на държавните органи и лицата с публични функции служебни задължения. При това от съществено значение е, че законът не поставя

условие за съставомерност на престъпната дейтелност на наказателноотговорното лице чрез нея да е постигнато и целеното неизпълнение на служебните задължения от страна на държавните органи и лицата с публични функции. В този смисъл са и Решение № 113/20.03.2014 година на ВКС, III н.о., Решение № 435/05.10.2010 година ВКС, III н.о., Решение № 16/24.02.2009 година на ВКС, III н.о. и други.

От субективна страна тези действия, бездействия или съвкупност от такива следва да бъдат извършени от дееца умишлено.

Несъмнено, полицейските служители П., Г. и А., които на инкриминираната дата – 01.05.2016 година, са били на работа и са осъществявали вменените им задължения по служба съгласно ЗМВР, ЗДвП, ППЗДвП и конкретните планове за провеждане на полицейски операции, посочени по-горе в настоящия съдебен акт, са имали качеството, изискуемо от диспозицията на чл. 270, ал. 1 НК и дефинирано в разпоредбата на чл. 93, т. 2 НК – орган на власт. Това тяхно качество е било видимо и ясно за всяко лице, включително и за подсъдимия, тъй като тримата са били облечени в униформа и технически обезпечени със служебен автомобил, обозначен надлежно като полицейски с надписи и сигнална лампа.

Несъмнено по делото е установено, че подсъдимият М. около 16.10. часа е управлявал л.а. Мерцедес с ДК [рег.номер на МПС] в посока от [населено място] за [населено място] и непосредствено преди временния КПП, на който са се намирали служителите на полицията, е извършил нарушения на правилата за движение, като при въведена с пътна маркировка забрана за изпреварване, е осъществил тази маневра, изпреварвайки три движещи се пред него автомобилa. Несъмнено е установено, че именно по тази причина св. П. е подал сигнал със стоп-палка на подсъдимия да спре за проверка. По съдържането си това действие на униформения полицейски служител съставлява разпореждане, отдадено чрез конклюдентни действия – подаване на сигнал със стоп-палка по смисъла на чл. 64, ал. 2 ЗМВР и чл. 207 ППЗДвП. Подсъдимият не е изпълнил разпореждането, преминал покрай полицейските служители, увеличавайки скоростта си на движение, като им помахал с ръка.

Този комплекс от бездействие (неизпълнение на полицейското разпореждане) и действие – продължаване на движението при ускоряване на скоростта, напълно съответства на изпълнителното деяние по чл. 270, ал. 1 НК – противозаконно пречене на орган на властта да изпълни задълженията си – при констатирането на извършващо се нарушение на ЗДвП, да спре виновния водач и да му състави акт за установяването на административно нарушение. Това първо деяние, включено в продължаваното престъпление по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК и осъществено по описания начин, не може да бъде преценено само по себе си единствено като административно нарушение по смисъла на чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП – отказ да бъде изпълнено нареждане на

органите за контрол и регулиране на движението, тъй като то е насочено именно към препятстване изпълнението на служебните задължения на длъжностното лице – да установи самоличността на нарушителя и да състави АУАН за лично възприетото от него нарушение на правилата за движение по пътищата. От субективна страна, несъмнено от действията на подсъдимия, следващи неизпълнението на полицейското разпореждане – увеличаване скоростта на движение, помахане с ръка към полицейските служители, се налага извод, че подс. М. е съзнавал както ситуацията, в която се е намирал – че извършва нарушение на правилата за движение, че няма да спре на подадения му сигнал за това чрез стоп-палка от полицейски служител и че по този начин прави невъзможно както установяването на самоличността му, така и съставянето на АУАН незабавно и на място и следователно – подсъдимият е извършил деянието умишлено, тъй като е съзнавал както неговия общественоопасен характер, така и неговите общественоопасни последици и е искал тяхното настъпване – да попречи на полицейския орган да изпълни вменените му задължения.

По-нататъшната деятелност на подсъдимия А. М., свързана с връщането му на мястото на временния КПП поради обстоятелството, че на св. Г. Р. е в процес на съставяне АУАН по чл. 6 ЗБЛД, тъй като не носи със себе си личната си карта, също в пълнота отговаря на всички обективни и субективни признаци на престъпния състав по чл. 270, ал. 1 НК. Обстоятелството, че подс. М. първо е телефонира на началника на полицията в К., за да му каже, че служителите му съставят акт на „неговите хора”, последващите му действия след пристигането – намесване в напълно законосъобразната дейност на полицейските служители по документиране на установено от тях в рамките на правомощията и служебните им задължения административно нарушение, извършено от лице, различно от подсъдимия, чрез отправеното към св. Г. Р. нареждане да не подписва съставения АУАН, а и да не приеме екземпляр от него, по съдържанието си съставляват активни действия на подсъдимия, насочени отново и извършени умишлено към незаконосъобразно препятстване на орган на власт да изпълни задълженията си по служба.

Не могат да бъдат споделени аргументите на подсъдимия и защитата му, че действията на М. във връзка със съставения на Г. Р. акт, били насочени към законосъобразното прилагане на закона, каквото право като [заемана длъжност] той имал. Правата на народните представители са разписани в Конституцията – чл. 62-чл. 91а – и с категоричност, сред тях не е правото да се застъпва за правата на гражданите, тъй като това право принадлежи на избрания от Народното събрание омбудсман, какъвто подсъдимият не е. С категоричност подсъдимият не е и лице с юридическа правоспособност, вписано като адвокат, така че ни би могъл на това основание да оказва правна помощ и да дава съвети на св. Г. Р.. Нещо повече – ако подсъдимият в

действителност, така както твърди и в обясненията си, е считал, че извършилото нарушение лице не се е запознало със съдържанието на акта и това се дължи на обстоятелството, че е без очила, които обаче носи със себе си според показанията на свидетеля, правомерното поведение от страна на подсъдимия е било да поиска от полицейските служители да изчакат свидетеля да вземе очилата си и след това да продължат своите законосъобразни действия по служба. Очевидно, установената по делото фактология не е такава. Двете отделни деяния, с които подсъдимият последователно противозаконно е попречил на полицейските служители - С. П. и В. Г. да осъществят служебните си задължения на 01.05.2016 година, съставляват продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 НК, както правилно и обстойно се е аргументирал и първостепенният съд. Правните изводи по този въпрос, които поначало не са и спорни между страните по делото, се споделят изцяло от настоящия състав, поради което е ненужно тяхното преповтаряне.

Несъмнено действията на подсъдимия по отношение на полицейските служители след завръщането му на мястото на временния КПП, са съставомерни от обективна и субективна страна по чл. 325, ал. 1 НК.

Изпълнителното деяние на престъпния състав се изразява в извършването на непристойни действия, които от обективна страна кумулативно грубо нарушават обществения ред и едно временно с това изразяват явно неуважение към обществото.

По виждането на настоящия състав поведението на подсъдимия М., обективизирано както в показанията на свидетелите П., Г., А. и П., така и в несъмнено установените чрез видеозаписа реплики, не може да бъде преценено по друг начин, освен като непристойно по своето съдържание, тъй като служителите са обругавани по един недопустим и невъзпитан начин от подсъдимия в качеството му на [заемана длъжност], което качество той е афиширал нееднократно - вербално и чрез демонстративно размахване на служебната карта, при това публично, в присъствието на проверявани от тях лица, като са били заплашвани, че ще бъдат уволнени, тъй като си вършат законосъобразно служебните задължения. Това поведение не може да бъде преценено по друг различен начин, освен като грубо нарушение на обществения ред, след като подсъдимият си е позволил, без да има право на това, да изисква и отчет за свършената от служителите работа, а при отказа им, да звъни и на началника на полицейското управление П. с невярното твърдение, че по отношение на него е имало грубо и арогантно отношение от страна на полицейските служители. Обстоятелството, че подсъдимият е подстрекавал проверяваните от свидетелите П., Г. и А. лица да ги заснемат, така че да бъдат видни техните отличителни знаци и баджове, докато той продължава да демонстрира своето превъзходство поради качеството му на [заемана длъжност], не може да бъде определено по друг начин, освен като явно

неуважение към обществото, тъй като по своя характер действията на подс. М. сочат на изразявана от него открито висока степен на неуважение към личността на полицейските служители.

Доколкото в съдебната практика изводите за формата на вината, при която е извършено определено изпълнително деяние, винаги се извличат от конкретните действия на дееца, в този случай не може да има каквото и да е съмнение, че подсъдимият е извършил непристойните си действия с пряк умисъл, като е съзнавал както че по този начин грубо нарушава обществения ред, така и че изразява явно неуважение към обществото и е искал настъпването на тези общественноопасни последици. В подкрепа на този извод на съда са и двете съобщения, които подсъдимият е изпратил на св. П., в качеството му на [заемана длъжност] на 01.05.2016 година и на 02.05.2016 година.

Настоящият състав не споделя доводите на подсъдимия, а и на неговия защитник, че ескалацията на напрежението е породена и от поведението на полицейските служители, както и че те също били извършили грубо дисциплинарно нарушение, след като били допуснали подсъдимия да продължи да управлява МПС, при положение, че твърдели, че е завалял говора и лъхал на алкохол.

Поначало, дали полицейските служители правилно са процедирали като са допуснали подс. М. да тръгне от временния КПП, като наново управлява процесния „Мерцедес“ или е следвало да извикат подкрепление, за да го подложат на проба с техническо средство, е въпрос, който не е предмет на настоящото производство. Следва да се посочи, обаче, че те не биха могли да отведат подсъдимия в РУ или дори да го задържат именно поради неговия имунитет на [заемана длъжност]. Що се отнася до твърдението, че полицейските служители са допринесли за ескалацията на напрежението, установените посредством обективния характер на видеозаписа факти с категоричност го опровергават.

Настоящият състав намира за нужно, също така, да посочи, че който и да е [заемана длъжност] няма право да изисква отчет от конкретни служители на която и да е институция за техни действия или бездействия по служба. Според Конституцията – чл. 90 – [заемана длъжност] има право на питане към Министерски съвет или отделни министри, които са длъжни да им отговорят. При правилно квалифициране на престъпната деятелност на подс. А. М., първостепенният съд в крайна сметка неправилно е приложил материалния закон. Поначало, както престъплението по чл. 270, ал. 1 НК, така и това по чл. 325, ал. 1 НК предвиждат наказания, които са в такъв размер, че когато са налице останалите предпоставки по чл. 78а, ал. 1 НК и не се касае за множество престъпления, позволяват подсъдимият да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. В конкретния случай,

първостепенният съд е бил изправен именно пред извършени от подс. А. М. множество престъпления – както по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, така и по чл. 325, ал. 1 НК, извършени на една и съща дата – 01.05.2016 година и за всяко едно от които той не е имал влязла в сила присъда. За СГС е била налице забраната по чл. 78а, ал. 7 НК да освободи подс. М. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. Този порок в проверявания съдебен акт е отстраним, тъй като за утежняването положението на подсъдимия с довод за допуснато точно такова нарушение на материалния закон, е подаден съответен протест от СГП. Затова и настоящият състав отмени в тази част присъдата и призна подс. А. М. за виновен и по обвинението по чл. 325, ал. 1 НК, за което е имал съответното обвинение пред първата инстанция.

При индивидуализацията на наказанието за престъплението по чл. 325, ал. 1 НК, като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства съдът взе предвид чистото му съдебно минало, семейното му положение, обществената му ангажираност - както като [заемана длъжност] към онзи момент, така и като председател на УС на сдружение [фирма].

Като отегчаващи отговорността обстоятелства съдът взе предвид конкретните действия на подсъдимия и степента на увреждане на обществените отношения от тях, както и обстоятелството, че те са извършени на публично място, срещу полицейски служители и в присъствието на проверявани от тях лица. Поради тези обстоятелства, настоящият състав намери, че предвиденото от закона наказание пробация е несъответно на степента на обществена опасност на конкретното деяние и счете, че адекватно по вид измежду алтернативно предвидените наказания в санкционната част на нормата е лишаването от свобода, което за да постигне целите на наказанието и да е адекватно както на обществената опасност на деянието и дееца, следва да бъде определено в размер над минималния, но близък до него – шест месеца лишаване от свобода. Съдът наложи и кумулативно предвиденото наказание „Обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез излагане на препис от присъдите на първата и втората инстанция на видно място в сградата на [община], така че на обществеността да стане достояние не само фактът на осъждането на подс. М., но и основанията за това.

Съобразявайки се, че двете деяния са извършени от подсъдимия в условията на съвкупност, настоящият състав определи общо най-тежко наказание от шест месеца лишаване от свобода, като счете, че с оглед личността на дееца специалната превенция по отношение на него би била постигната и ако той не изтърпява ефективно това наказание. С това съображение съдът отложи изпълнението на определеното общо наказание от 6 месеца лишаване от свобода на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години, като към това наказание присъедини на основание чл. 23, ал. 2 НК и наказанието „Обществено порицание“, наложено за деянието по чл. 325, ал. 1 НК.

Съдът счете за неоснователен протеста на прокуратурата в частта, в която се иска увеличаване и на наложеното на подс. М. наказание за престъплението по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК от шест месеца на една година лишаване от свобода.

Подсъдимият до санкционираните с тази и проверяваната присъда деяния, не е осъждан и е обществено ангажирана личност. Самото престъпление по чл. 270, ал. 1 НК не е от категорията на тежките умишлени престъпления и конкретното деяние на подсъдимия не разкрива някаква особеност, която да сочи на по-висока степен на обществена опасност на деянието, в сравнение с обичайните за този вид престъпление. По тези съображения настоящият състав прие, че искането за увеличение на наказанието не би спомогнало за постигане на целите по чл. 36 НК, а по-скоро – би съставлявало неоправдана наказателна репресия и то - предизвикана от качеството на подсъдимия към датата на извършване на деянието – [заемана длъжност]. Това негова качество, обаче, не е взето от законодателя предвид при определяне субектите на престъплението, не може да бъде третирано като отегчаващо наказателната отговорност на подсъдимия, а единствено и само – като предизвикващо по-силен обществен укор, тъй като той е бил лице, на което определен кръг избиратели са гласували доверие заради неговата почтеност и правомерно поведение.

По изложените съображения СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: (М. М.)

ЧЛЕНОВЕ: 1: (Вл. А.)

2: (Т. Г.)

III инстанция – Върховен касационен съд

Дело № 923 / 2017 г. (касационно наказателно дело)

**Съдебен състав: Жанина Начева (председател), Галина Захарова (докладчик),
Петя Шишкова (член); 2ро наказателно отделение, наказателна колегия**

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. София, 12.03.018 г.
В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ,
наказателна колегия, второ наказателно отделение, в открито съдебно
заседание на двадесет и пет октомври през две хиляди и седемнадесета
година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЖАНИНА НАЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ГАЛИНА ЗАХАРОВА
ПЕТЯ ШИШКОВА

при секретар ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и с участието на прокурор АНТОНИ ЛАКОВ
разгледа докладваното от съдия ЗАХАРОВА наказателно дело № 923/2017 г. по
описа на ВКС, второ наказателно отделение, като за да се произнесе, взе
предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по
жалба на адв. Л. и адв. Г., защитници на подсъдимия А. Х. М., срещу въззивна
присъда

№ 17 от 07.06.2017 г., постановена от Софийския апелативен съд (САС), НО, VI
състав, по ВНОХД № 370/2017 г.

В касационната жалба на защитниците на подсъдимия са релевирани
възражения за допуснати от САС при разглеждане на делото всички
касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от НПК, като към ВКС е
отправено искане на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК да отмени
постановената от САС и да оправдае изцяло подсъдимия по повдигнатите му
обвинения.

Оплакванията за съществени процесуални нарушения са мотивирани с доводи,
че приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка
не съответствала на събраните в хода на съдебното следствие доказателства.
Съществени нарушения били допуснати при оценката и анализа на
доказателствените източници, което довело до неправилно приложение на
материалния закон. Направените от първоинстанционния съд фактически и
правни изводи били резултат на значително и неоснователно надценяване на
доказателствената стойност на събраните основно в хода на досъдебното
производство доказателства, без да се отчита необходимостта от
допълнителна проверка на достоверността им. Вместо да отстрани тези
пороци, въззивният съд ги задълбочил, като направил и изводи за
ангажираност в случая и на лица, които не били разпитвани и нямало
доказателства за тяхната съпричастност към случая – например извод, че

имало опит от страна на подсъдимия М. да повлияе върху главния секретар на МВР г-н К.. Тъкмо обратното, от прочетения смс ставало ясно, че последният искал наказание за лицата, а съдът интерпретирал съдържанието му едностранчиво и неправилно, защото не разпитал посоченото лице. В хода на съдебното производство пред СГС били събрани убедителни доказателства, оборващи напълно обвинителната теза. Тя не само била разколебана, но и напълно опровергана. Били представени и убедителни доказателства, че в хода на досъдебното производство прокуратурата работила тенденциозно и предубедено в нарушение на законовите изисквания. Показателен в това отношение бил фактът, че показанията от досъдебното

производство на почти всички свидетели били прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК. По този ред не били прочетени само показанията на свидетелите, които държавното обвинение целенасочено не допуснало до разпит, въпреки че те били преки очевидци на случилото се. В хода на съдебното производство съдът допуснал голяма част от исканията на защитата, но въпреки че доказателствата силно разколебали и дори оборили обвинителната теза, това явно не било сметено за достатъчно подсъдимият да бъде признат за невинен. Направените в обжалваната присъда от решаващия първоинстанционен съд изводи от правна страна не кореспондирали с установената от доказателствените материали фактическа обстановка. Редица важни обстоятелства във връзка с обвиненията срещу подсъдимия, основно пряко касаещи фактическата обстановка на местопрестъплението и личното участие на подсъдимия в осъществяването на твърдените престъпни действия, останали неизяснени: не било допуснато да се изиска скица на мястото, където се твърдяло, че станало нарушението, не бил допуснат оглед на автомобила (дали бил със затъмнени стъкла или с интервенции, затрудняващи видимостта и пр.). Самите свидетели от патрула заявили, че не били сигурни дали той управлявал преминалия покрай тях автомобил. При това положение недопускането на доказателствата, от които да се установи дали на конкретното място и при твърдяната фактическа обстановка изобщо би било възможно да се види кой управлява и колко лица пътуват, безспорно опорочило изводите на първоинстанционния съд.

Според касаторите апелативният съд нарушил закона, като оставил в сила присъдата на първоинстанционния съд в осъдителната ѝ част по отношение на обвинението по чл. 270, ал. 1 от НК. Била възприета изцяло за доказана тезата на държавното обвинение, но останало напълно неизяснено с какво точно подсъдимият противозаконно пречел на орган на властта да изпълни задълженията си. Ако с това, че не бил спрял на подаден сигнал, дори и да се приемело, че е управлявал автомобила, то според самото обвинение той се явил само десетина минути по-късно на същото място и пред същите лица от

автопатрула. Ако преченето се изразявало в това, че казал да не се подписва съставения акт от лице, което не се е запознало със съдържанието му, то това не било противозаконно. Ако ли пък се търсела вина в това, че се легитимирал като народен представител, това било истина и той бил длъжен да го направи при установено нарушение или съмнение за такова и искане за проверка. Относно второто деяние, осъществяващо състава на чл. 270, ал. 1 от НК, също имало неяснота с какво подсъдимият пречел на полицаия да изпълни задълженията по съставяне на АУАН, след като било доказано, че нямал контакт с лицето, съставило акта, а пък при идването му същият бил вече съставен. Още в началото на съдебното производство в предоставения по реда на чл. 254, ал. 3 от НПК отговор защитата посочила, че не било ясно с кои свои действия подсъдимият осъществил престъплението и как го осъществил, въпреки което той бил признат за виновен, макар тези действия да останали неизяснени. Изводите, обуславящи осъждането на подсъдимия М. по обвинението по чл. 325, ал. 1 от НК, били неверни и не намирали опора в събраните по делото доказателства. Опитът да предотврати едно беззаконие бил приет от служителите на патрула агресивно, като постоянно някой от тях разговарял по телефона, давал на другите указания „на ухо“, след което провокациите срещу него се интензифицирали.

Тенденциозният подход на съда към подсъдимия бил особено виден при определянето на наказанията за престъпленията, за които бил осъден. Още първоинстанционният съд показал значителна предубеденост, тъй като не можело да се допусне, че не бил наясно относно липсата на законови предпоставки за прилагане на чл. 78а от НК. Съставът на СГС отлично познавал закона, но прибегнал до използваната конструкция, тъй като търсел начин да избегне кумулацията на

наказанията и да му наложи и глоба от 3 000 лева. Още по-драстично било отношението на въззивния съд, който игнорирал доказаните по делото подбуди за извършване на деянието и останалите смекчаващи обстоятелства – безцеремонното отношение от страна на патрула към народен представител, опитът да се състави акт на лице, което не може да прочете съдържанието му, опитът за прикриване на идентификационните баджове, цинично отношение към „циганския отбор и циганина – депутат“.

С писмено „становище – допълнение“ към касационната жалба подсъдимият М. чрез защитниците си заявява, че не смята за необходимо да допълва жалбата.

В съдебно заседание на касационната инстанция подсъдимият А. М. и неговият защитник адв. Л. поддържат жалбата.

Представителят на ВКП предлага на съда да остави в сила атакувания съдебен акт.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани от чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

С присъда от 16.01.2017 г., постановена по НОХД № 4042/2016 г., СГС, НО, 13 с-в, е признал подсъдимия А. Х. М. за виновен в извършването на престъпление по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за което при условията на чл. 54 от НК го осъдил на шест месеца лишаване от свобода, отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от три години, както и за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, за което на основание чл. 78а от НК го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 3 000 лева. В тежест на подсъдимия са били възложени направените по делото разноси.

По протест на прокурора и по жалба на подсъдимия срещу първоинстанционната присъда е било образувано ВНОХД № 370/2017 г. по описа на САС, като с атакуваната присъда № 17 от 07.06.2017 г. въззивният съд е отменил присъдата на СГС в частта, с която по отношение на подсъдимия М. е бил приложен чл. 78а от НК за престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК, и го е осъдил при условията на чл.

54 от НК на шест месеца лишаване от свобода и на обществено порицание. На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът е наложил на подсъдимия най-тежкото измежду определените наказания за престъпленията по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 325, ал. 1 от НК, а именно шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години, към което на основание чл. 23, ал. 2 от НК присъединил наказанието обществено порицание, което да бъде изпълнено чрез излагане на препис от присъдите на видно място в сградата на община Самоков за срок от един месец. В останалите ѝ части първоинстанционната присъда е била потвърдена. Касационната жалба на защитниците на подсъдимия М. срещу въззивната присъда е допустима – подадена е от процесуално легитимирани страни по чл. 349, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 253, т. 2 от НПК, в законоустановения от чл. 350, ал. 1, вр. чл. 319, ал. 1 от НПК срок, срещу акт, подлежащ на касационно обжалване съгласно чл. 346, т. 1 от НПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е частично основателна.

1. Относно възраженията за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК:

В жалбата на защитниците обстоятелствено са мотивирани твърдения за допуснати на досъдебното производство и в хода на първоинстанционното съдебно производство нарушения на съдопроизводствените правила – тенденциозност на разследването, едностранчива и неправилна оценка на доказателствата от страна на

СГС. Следва да се уточни, че предмет на касационната проверка е постановеният по ВНОХД № 370/2017 г. по описа на САС съдебен акт, а не пряко и непосредствено дейността на органите на досъдебното производство, нито пък на първоинстанционния съд. Задача на касационната инстанция е да прецени дали въззивният съд законосъобразно е осъществил съответните си правомощия, в частност в разглеждания случай – по чл. 336, ал. 1, т. 1 и чл. 338 от НПК. Когато въззивното производство е протекло съобразно правилата на чл. 13, ал. 1 и чл. 14, ал. 1 от НПК, евентуално нарушение на изискванията за обективност, пълнота и всеостранност, допуснато от органите на досъдебното производство или от първоинстанционния съд, поначало е без значение за крайния изход на делото, защото е отстранено.

Жалбоподателите преимуществено акцентират върху неправилността и необосноваността на атакувания съдебен акт, на които оплаквания касационната инстанция не дължи отговор. Претенцията за наличие на касационния повод по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК в основната си част е мотивирана с твърдения (стр. 2 – стр. 5 от жалбата), че приетата за установена фактическа обстановка не съответствала на събраните доказателства; че значително и неоснователно била надценена доказателствената стойност на събраните основно в хода на досъдебното производство доказателства; че обвинителната теза била разколебана и напълно оборена, въпреки което подсъдимият бил признат за виновен и осъден. Тези аргументи всъщност са насочени срещу правилността на фактическите констатации на съда, въз основа на които са формирани изводите за съответните обективни и субективни елементи на инкриминираните по отношение на подсъдимия престъпления по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 325, ал. 1 от НК. Под претекст за допуснати процесуални нарушения твърденията в жалбата не насочват към конкретни пороци на атакувания съдебен акт, а разкриват несъгласието на подсъдимия и защитниците му с приетите от предходните съдебни състави факти. Пред ВКС за пореден път се лансира като единствено меродавна именно поддържаната от защитата интерпретация на доказателствената съвкупност, без да се държи сметка, че всички доводи на касаторите вече са били двукратно обсъдени и мотивирано отхвърлени от инстанциите по фактите.

Преценката за фактическа необоснованост е извън правомощията на касационната инстанция, тъй като не съставлява самостоятелен касационен повод по чл. 348, ал. 1 от НПК. ВКС многократно и последователно е изтъквал в решенията си, че проверява единствено юридическата правилност на съответните контролирани съдебни актове с оглед на изложената в тях фактическа обстановка, без да преценява нейната правилност и да пререшава въпроса за достоверността на доказателствените материали, относими към предмета на доказване по делото. При касационния контрол фактологията на деянието може да се изследва само с оглед процесуалната законосъобразност

на конкретните действия на съдебните инстанции по фактите при допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формирането на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган.

В светлината на изложеното не може да се очаква от касационния съд да подложи на непосредствен анализ обясненията на подсъдимия М. и свидетелските показания във връзка с оспорените от защитата фактически положения, че на 01.05.2016 г., след 16 ч., връщайки се от футболен турнир в [населено място], подсъдимият А. М. управлявал лек автомобил м. „М.“ с ДК [рег.номер на МПС] , както и че в [населено място], на временно КПП на кръстовището на [улица]и [улица], не спрял на подаден сигнал със стоп-палка от мл. инспектор св. С. П.. С оглед правомощията си по контрол на процесуалната законосъобразност на подлежащите на касационна проверка актове настоящият съдебен състав може само да констатира, че още в мотивите на първостепенния съд доказателствените материали относно тези

спорни факти са били разграничени на две основни групи – показанията на полицейските служители свидетелите В. Г., С. П. и Ю. А., от една страна, и подкрепящите защитната позиция на подсъдимия М. показания на свидетелите Ю. С., Б. Ю. и Д. Д., от друга страна. Двете групи разнопосочни доказателствени средства са били проверени подробно и задълбочено, преди всичко с оглед съответствието им с други доказателствени материали, както и с оглед взаимната им кореспонденция и вътрешна логичност. Втората инстанция, на свой ред, не само аргументирано се е съгласила с извършения от първоинстанционния съд анализ и е споделила фактическите му констатации. В атакувания съдебен акт (стр. 14 – стр. 15 от мотивите на въззивната присъда) е залегнал щателен самостоятелен разбор на доказателствените източници относно посочените обстоятелства, като обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите от двете групи са били отново критично преценени поотделно и в тяхната съвкупност; били са съпоставени с показанията на св. Г. С., установяващ, че при тръгването от [населено място] подсъдимият М. поел управлението на автомобила; били са проследени и изтъкнати всички логически несъответствия в поддържаната от подсъдимия версия.

Процесуалната дейност на САС не може да бъде оспорена и от гледна точка на правилата, визирани от чл. 13 и чл. 107, ал. 3 от НПК. Задълженията на въззивния съд по установяване на обективната истина са изпълнени много отговорно, като картината на деянията е разкрита изключително детайлно, в обем, дори надхвърлящ необходимото за правилното решаване на делото. Съставът на САС е установил всички факти, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, като оправдано не е съзрял необходимост от допълнително изясняване на обстоятелствата във връзка с мястото, където подсъдимият не

спрял на подадения сигнал със стоп-палка, както и относно наличието на евентуални затрудняващи видимостта интервенции върху управлението от него автомобил. Упреците на касаторите за процесуална пасивност на съда при разкриването на обективната истина в тази насока са неоснователни. В дейността на въззивния съд не се констатират нарушения, които да предопределят неизясняване на обстоятелства от кръга на главния факт. Инстанциите по фактите нямат задължение да допускат доказателствени материали относно неотнормими факти и обстоятелства извън предмета на доказване или по такива, за които вече са събрани доказателства. Нарушения в доказателствената дейност на съда са допуснати, само когато при разглеждането на делото не са изяснени елементи от фактичката обстановка от съществено значение за правилното му решаване. В разглеждания случай съдебният състав не е пренебрегнал задължението си за пълноценно разкриване на обективната истина, а напротив – стриктно е следвал законосъобразен подход при допускането и събирането на доказателствени материали, както и в цялостната си дейност по осъществяване предмета на доказване. На стр. 15 от мотивите изрично са изложени доводите на съда по отношение на категоричното му становище за липса на доказателствена непълнота: че по делото са налице достатъчно убедителни доказателства по въпроса кой е управлявал лекия автомобил и че поисканите от защитата скица на местопроизшествието и експертно изследване на степента на затъмненост на стъклата на автомобила не биха допринесли за изясняването на деянието. Тези съображения са верни и се споделят от настоящия съдебен състав. На фона на еднопосочните свидетелски показания на полицейските служители Г., П. и А., които са възприели визуално чертите на водача (възрастта и прошарените му коси), съчетани с показанията на св. С., че тръгвайки от [населено място], подсъдимият е шофирал колата, действително е безпредметно да се изследва допълнително въпросът за авторството на първото инкриминирано деяние. Да се счете, че това обстоятелство е

несигурно установено в нарушение на чл. 303, ал. 1 от НПК, би означавало да се изопачи недопустимо ясното съдържание на цитираните доказателствени средства.

ВКС намира, че възприетите от САС фактически положения и по отношение на по-нататъшния развой на инцидента отново са изведени при липса на съществени процесуални нарушения, като при оценката на доказателствените материали не са допуснати логически грешки. Мотивите на съдебния акт убедително подкрепят заключение, че фактологията във връзка с този етап от случилото се също е изградена върху комплексен анализ на всички събрани по делото доказателствени материали, преценени коректно, обективно и аргументирано, стриктно според действителния им смисъл и съдържание, без

да се допуска превратна интерпретация и без да се игнорира или пресилва значението на обвинителните доказателства. Аналитичната дейност на съда е осъществена професионално съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не се констатира пороци, които да обуславят съмнителност на приетите за установени факти, релевантни за обективната и субективна съставомерност на обвинението по чл. 325, ал. 1 от НК.

При обсъждането на посочената част от съдебния акт следва да се има предвид и принципното положение, че касационната проверка поначало се ограничава до конкретната проблематика, посочена в жалбата. Оплакването на касаторите за допуснати от въззивния съд процесуални нарушения при анализа и оценката на доказателствената съвкупност относно поведението на подсъдимия М. след уведомяването му от св. С., че полицаите съставят акт на свидетеля Г. Р., лаконично са сведени до твърдението (л. 6 от жалбата), че приетото от съда било невярно и не намирало опора в събраните по делото доказателства. Тези доводи не съставляват годно основание за касационна проверка, защото не са надлежно конкретизирани и мотивирани съгласно изискванията на чл. 351, ал. 1 от НПК. Макар формално подведени под касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, те са формулирани декларативно, като обобщено разкриват единствено субективното несъгласие на касаторите с крайните осъдителни изводи на съдебния акт. Просителният пункт в жалбата логически се извежда от изложените в нея основания. За да може да изпълни процесуалната си функция, жалбата следва да съдържа обосновка в достатъчен обем – да конкретизира кои именно доказателства не са изследвани обективно, всестранно и пълно, кои доказателствени материали са останали необсъдени, кои са превратно преценени, кои обстоятелства са игнорирани и т. н. За разлика от контролираната инстанция по фактите, касационният съд не извършва всеобхватен служебен преглед на обжалвания съдебен акт, а съгласно чл. 347, ал. 1 от НПК се произнася единствено по възведените доводи, които трябва да са ясни и недвусмислено уточнени по съдържание.

Единственото конкретно оспорено фактическо положение, касаещо фактологията от този етап на обсъждания конфликта, е залегналото на л. 2 от жалбата възражение, че въззивният съд направил изводи „за ангажираност в случая на лица, които не са разпитани и няма доказателства за каквато и да е съпричастност със случая”

– че имало ”опит да бъде повлияно от страна на подсъдимия М. върху главния секретар на МВР г-н К.” да бъде осъществен „незаконен натиск”. Това твърдение се характеризира с елементи на превратност, тъй като подобни заключения в съдебния акт обективно липсват. При внимателната проверка на мотивите на въззивния съд се установява, че на стр. 10 е отразена единствено констатацията, че на 01.05.2016 г., след деянието (в 17:56 часа), подсъдимият

М. изпратил на мобилния телефон на св. В. П., началник на полицията в [населено място], кратко съобщение с буквално следния текст:

„В. чух се с г-н К. и се разбрахме да се видим в понеделник за да му представя снимковият материал с твоите служители как си скриха отличителните знаци пред мен

искам първо да се видя с теб защото мен ме интересува отношението с теб а за другите не ме е грижа но той по моите констатации иска уволнение на тези служители и неговото ръководство обади се”. Въз основа на показанията на св. П. и запазеното в паметта на телефона му съобщение с посоченото съдържание, установено при извършения оглед в съдебно заседание на мобилния телефон на св. П., съдът единствено е констатирал факта на изпращане на такъв sms от подсъдимия на свидетеля, което обстоятелство не е било оспорено и от страна на самия подсъдим. То е отразено в мотивите на въззивната присъда единствено за детайлна конкретизация на осъществената комуникация между подсъдимия и св. П. по повод инцидента, като обаче съдът не е формулирал никакви изводи от този факт – нито в полза, нито против лансираната защитна теза. Страните не могат да критикуват съдържанието на съдебния акт, без оглед действителното му съдържание, недопустимо замествайки обективните изводи на съда със субективна интерпретация на доказателствените материали и произтичащите от тях изводи.

Настоящият съдебен състав е затруднен да изложи други съображения по отношение на приетите за установени факти относно провокирания от подсъдимия скандал със служителите на полицията. След като самите жалбоподатели не са изяснили в какво точно се състои недоволството им от съдебния акт и не са посочили конкретни доводи, които обосновават възраженията им, касаещият съд няма правомощия по свой почин да замести тази непълнота по собствено усмотрение. Изключения от правилото, че касаещията проверка не може да надхвърля рамките на доводите в жалбата, са процесуално допустими само в интерес на правосъдието, когато се касае до невъзведени особено съществени нарушения, които накърняват базисни човешки права, каквито нарушения в разглеждания случай не са допуснати.

В заключение по наведеното от подсъдимия и защитниците му касаещо основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК следва да се обопи, че при осъществената касаещо проверка на атакувания въззивен съдебен акт ВКС не установи САС да е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, свързани със събирането, проверката или оценката на доказателствените материали по делото, не намери същите да са интерпретирани едностранчиво, изопачено или тенденциозно, или предходната инстанция да е основала изводите си на негодни доказателствени материали,

или на несъществуваща доказателствена основа. Съдържанието на атакувания съдебен акт обуславя извод за пълна доказателствена обезпеченост на решаващите констатации на въззивния съд, а именно, че:

- на 01.05.2016 г. следобед подсъдимият М. управлявал моторно превозно средство – лек автомобил „М.“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на [фирма] с управител Т. М., в посока от [населено място] към [населено място];
- около 16:10 ч. в [населено място], в района на временно КПП на кръстовището на [улица]и [улица], подсъдимият не спрял на подаден сигнал със стоп-палка от мл. инспектор св. С. П. заради допуснатото нарушение на правилата за движение;
- около 10-15 минути по-късно в района на временното КПП бил спрян за проверка микробус „Ф.Т.“ с ДК [рег.номер на МПС], управляван от св. Г. С., в който пътували футболисти от футболния отбор „С.“ – С.;
- полицейските служители св. В. Г. и св. С. П. проверили самоличността на пътуващите в микробуса лица, като установили, че св. Г. Р. не разполага с документ за самоличност;
- за констатираното административното нарушение по чл. 6 от ЗБЛД св. Г. започнал да съставя акт за установяване на административно нарушение на св. Р.;
- св. С. уведомил подсъдимия по телефона за случващото се;
- подсъдимият М., намиращ се по това време в района на [населено място], обърнал посоката на движението си и се насочил обратно към [населено място];
- пътъом се обадил на св. П., началник на РУ на МВР – К., и го уведомил, че микробусът на ромския футболен отбор бил спрян от автопатрул на РУ – К., че на един от футболистите съставяли акт за установяване на административно нарушение, тъй като бил без лична карта, както и че се връща на мястото на проверката;
- когато св. Г. приключил със съставянето на акта, подсъдимият М. пристигнал на временния КПП. Представил се на служителите от автопатрула; заявил, че е депутат от Народното събрание; размахвал служебната си карта; търсел обяснение от полицаите защо съставят актове на „неговите хора“; поискал от тях отчет какво правят и защо спират автомобили; казал на св. Р. да не подписва съставения акт; отправил към полицейските служители груби реплики, настоявайки да му представят актовете, които били съставени до момента и доказателства за какво били съставени; при отказа на полицаите, претендирал да получи удостоверение за това обстоятелство; насърчавал присъстващите свидетели от футболния отбор да снимат с мобилните си телефони размяната на реплики и баджа на св. А.; обадил се отново на св. П., съобщавайки му, че служителите се държат арогантно и отказват да му

предоставят информация, оплакал се, че св. А. „свалил значката си” и заплашил, че ще уведоми „съответните институции; заканил се на полицаите, че след три дни щели да се видят „цивилни”.

2. Относно възраженията за нарушение на материалния закон:

ВКС констатира наличието на релевиращия касационен повод по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК в частта досежно престъплението по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за което подсъдимият А. М. е бил признат за виновен и осъден. В рамките на установените и доказани фактически положения въззивният съд незаконосъобразно е приел, че с поведението си деецът е попречил противозаконно на орган на властта да изпълни задълженията си. Изложените в тази насока съображения на стр. 15 – стр. 16 от мотивите на атакуваната присъда са изведени в разрез с практиката на ВКС и не се споделят от настоящия касационен състав.

Обвинението срещу подсъдимия по чл. 270, ал. 1 от НК е формулирано при условията на продължавана престъпна дейност за две отделни отделни деяния: 1) че не изпълнил разпореждането на униформения полицейски служител св. П. да спре управлявания от него лек автомобил при подаване на сигнал със стоп-палка; и 2) че при връщането си на временния КПП незаконосъобразно се намесил в дейността на полицейските служители по съставяне на акта срещу св. Р..

В принципен план са верни разсъжденията на съда, че изпълнителното деяние на престъпния състав по чл. 270, ал. 1 от НК може да бъде осъществено чрез действие, бездействие или съвкупност от такива, насочени към препятстване изпълнението на възложените на държавните органи и лицата с публични функции служебни задължения. Вярно е също така, че законът не поставя като условие за съставомерността на престъпната деятелност на наказателноотговорното лице чрез нея да е постигнато целеното неизпълнение на служебните задължения на посочените в нормата категории лица.

Изпълнителното деяние на разглежданото престъпление – противозаконно пречене – обаче се осъществява само чрез такова поведение на дееца, което в нарушение на законови норми обективно затруднява, възпрепятства, създава спънки при осъществяването на служебните задължения на органите на власт, в случая – на служителите на МВР П., Г. и А. при провеждане на инкриминираната дата на двете планирани специализирани полицейски операции на територията на РУ – К. (за контрол на транспортните средства, превозващи едър рогат добитък, както и по линия „Акцизни стоки”).

ВКС е имал повод нееднократно да изтъкне, че не всяко неподчинение на разпореждане на орган на власт съставлява противозаконно пречене на изпълнението на задълженията на органа. Съдебната практика ясно

разграничава престъплението по 270, ал. 1 от НК от аналогичното административно нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДВП по съответната степен на обществена опасност на осъществените деяния. Самият факт на отказа да се изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението не изчерпва съдържанието на противозаконното пречене на орган на власт да изпълни задълженията си. Законовият израз „пречи” предполага във всички случаи някакво обективно поведение от страна на дееца с различен интензитет, което обуславя по-високата обществена опасност на деянието, съставляващо престъпление, в сравнение с кореспондиращото му административно нарушение. Това разбиране е последователно застъпено в множество актове на касационната инстанция – например р. № 16 от 24.02.2009 г. по н. д. № 652/2008 г., III н. о., р. № 435 от 05.10.2010 г. по н. д. № 418/2010 г., III н. о., р. № 511 от 26.11.2013 г. по н. д. № 1166/2013 г., I н. о., р. № 113

от 20.03.2014 г. по н. д. № 207/2014 г., III н. о., р. № 141 от 01.08.2016 г. по н. д. № 462/2016 г., III н. о., р. № 55 от 28.03.2017 г. по н. д. № 71/2017 г., I н. о. и др. В цитираните решения обяснимо са обсъждани многообразни фактически ситуации с оглед спецификата на всеки отделен казус. Във всички тях обаче неотклонно е следван един и същи подход – съставомерността на поведението на извършителите на престъпления по чл. 270, ал. 1 от НК и отликата им от съставляващите административни нарушения аналогични деяния са диференцирани не изолирано с оглед факта на обичайното неизпълнение на съответното разпореждане, а на базата на допълнително активно или пасивно поведение на дейците, насочено към възпрепятстване и осуетяване изпълнението на задълженията на визираните в чл. 270, ал. 1 от НК категории лица. (Завишената обществена опасност на подобни съставомерни деяния може да се илюстрира примерно с факти като преминаване с висока скорост покрай полицейския орган; предприемане на опит за бягство, наложил преследване, съпротива, укриване, принудително спиране, заключване на врати при необходимост от достъпомещение, укриване на вещи, подлежащи на опис, както и всякакви други проявни форми на поведение, пречатващо изпълнението на възложените на държавните органи и лицата с публични функции служебни задължения, които няма как да бъдат изчерпателно формулирани).

В разглеждания случай по отношение на първото инкриминирано деяние съставът на САС е направил декларативен извод за завишена степен на обществена опасност на извършеното от подсъдимия М., без аналитично да обсъди конкретните фактически данни, определящи този признак. Установените факти обективно не разкриват съществен интензитет на обществената опасност на деянието, достатъчен да обуслови престъпния му характер. На стр. 7 от мотивите поведението на подсъдимия е описано

буквално по следния начин: „... когато се изравнил със свидетелите, им помахал с ръка, преминал покрай тях и леко увеличил скоростта на движение..“; на стр. 15 – „... подсъдимият е този, който не се е подчинил на подадения му със стоп-палка знак от П. да спре...“, на стр. 16 – „...Подсъдимият не е изпълнил разпореждането, преминал покрай полицейските служители, увеличавайки скоростта си на движение, като им помахал с ръка...“. От така приетата фактология става ясно, че съдът е квалифицирал поведението на подсъдимия М. за съставомерно по чл. 270, ал. 1 от НК, само защото той не е изпълнил полицейското разпореждане за спиране на подадения сигнал със стоп-палката от св. П.. В мотивите на присъдата (стр. 16) това поведение непрецизно е коментирано като „комплекс от бездействие и действие“. Съдът не е взел предвид, че проявеното „бездействие“ – неспирането на подадения сигнал, и осъщественото „действие“ – продължаването на движението на автомобила, очертават

едно и също поведение на дееца, доколкото неизпълнението на сигнала за спиране се проявява в продължаването на движението на автомобила. Отказът на касатора да преустанови движението си не е бил съпроводен с бягство, преследване, последващо укриване, съпротива или каквито и да е други целенасочени действия, ориентирани към укриване на самоличността му и умишлено препятстване на компетентните органи да му съставят акт за установеното административно нарушение – „тройно“ изпреварване при въведена с пътна маркировка забрана за изпреварване.

„Лекото“ увеличение на скоростта на движение на управляваната от подсъдимия кола при преминаването покрай полицаите не обективира намерението му за бягство от местопроизшествието и опит да се укрие самоличността му, защото след кратък период от време – в рамките на не повече от половин час – самият той по собствена воля се е върнал на същото място, при същите служители на полицията, узнавайки че те съставят акт на св. Р.. (Отделен е въпросът, че ускоряването на автомобила с неустановени параметри на скоростта очевидно не е било значително, при положение че свидетелите от автопатрула са забелязали марката и номера на автомобила, чертите на лицето, което го е управлявало, направения от него знак с ръка). Поведението на подсъдимия реално не е възпрепятствало изпълнението на задълженията на полицейските органи и с оглед обстоятелството, че самите те (независимо по какви причини) не са предприели нищо за осъществяване на правомощията си – няма данни да са последвали нарушителя, да са подели преследване, да са започнали издирване на автомобила и водача му, чиито отличителни белези са възприели. Във въззивното решение липсват факти, указващи, че при връщането на подсъдимия на местопроизшествието са били инициирани някакви мерки за документирание на нарушението на ЗДвП, което

полицейските органи са считали, че подсъдимият е извършил. От направения от подсъдимия жест – махането с ръка – също не произтичат изводи за създадени от него спънки при осъществяването на служебните задължения на органите на властта, като въобще е неясно придаденото на този факт значение и няколкократно му подчертаване в мотивите на съдебния акт.

Второто деяние, включено в инкриминираната на подсъдимия М. продължавана престъпна дейност, също е несъставомерно по чл. 270, ал. 1 от НК. Противозаконното препятстване може да се реализира преди или по време на изпълнението на задълженията на органа на власт или лицата с публични функции. Създаването на спънки и затруднения от каквото и да е естество по повод вече упражнени от тях правомощия по служба не представлява противозаконно пречене по смисъла на обсъжданата разпоредба. Неправомерното поведение на дееца във всички случаи трябва да затруднява нормалното осъществяване на задълженията на органа, като след изпълнението им препятстване обективно няма. В разглеждания случай подсъдимият М. се е върнал на временния КПП, когато св. Г. вече бил приключил със съставянето на акта за установяване на административното нарушение на св. Р. (стр. 9 от мотивите). Последващото скандално поведение на подсъдимия може да бъде разгледано само на плоскостта на обвинението за хулиганство, но не и на чл. 270, ал. 1 от НК, тъй като в темпорално отношение е било реализирано след приключването на задълженията на полицейския служител по съставяне на акта.

На стр. 16 от мотивите са залегнали изводи, че противоправното поведение на подсъдимия през този етап от инцидента е било осъществено чрез активни действия, насочени към незаконосъобразно препятстване на изпълнението на задълженията на органа на властта, изразяващи се в обаждането му на началника на полицията в [населено място], за да му каже, че полицаите съставят акт на „неговите хора”, а впоследствие – в намесата на подсъдимия в законосъобразната дейност на полицейските служители по документиране на установеното от тях административно

нарушение чрез отправеното към св. Р. „нареждане” да не подписва съставения акт и да не приема екземпляр от него.

Настоящият съдебен състав не се съгласява със заключението, че така описаните действия по естеството си могат да бъдат квалифицирани като прояви на противозаконно пречене на орган на власт да изпълни задълженията си. Възпроизведеното от съда съдържание на разговора между подсъдимия М. и св. П. (стр. 8 от мотивите) не дава основание за извод, че с обаждането си подсъдимият е оказал въздействие или е упражнил влияние върху началника на полицейското управление, за да се намеси и осуети съставянето на акт спрямо св. Р.. Съгласно приетите факти подсъдимият разказал на св. П., че

микробусът, в който пътувал ромският футболен отбор, бил спрян от автопатрул на входа на [населено място] и полицейските служители съставяли акт за установяване на административно нарушение на един от футболистите, понеже бил без лична карта, и му заявил, че се връща на мястото на проверката. След разговора с подсъдимия св. П. се обадил на св. А., за да го информира, че народният представител М. идва на мястото на проверката, и да го инструктира поведението им да бъде съобразено със закона и изискванията на Етичния кодекс за поведението на служителите на МВР. Ако съдът е смятал, че с телефонното обаждане до св. П. подсъдимият се е опитал да осъществи нерегламентиран натиск върху служителите на МВР във връзка със съставянето на акта чрез техния ръководител, то такова фактическо положение е следвало да бъде формулирано ясно и недвусмислено, като се посочат и конкретните доказателствени материали, които го обуславят. При липса на констатации в такъв смисъл, фактът, че подсъдимият е съобщил на свидетеля П. обстоятелството, че полицаите съставят акт на „неговите хора“, не може да се тълкува произволно като опосредствен опит за намеса в дейността по съставяне на акта.

Указанието на подсъдимия към св. Р. да не подписва акта обективно не е създавало пречки за изпълнение на задълженията на органа на власт. Отказът на нарушителя да подпише акта нито рефлектира върху нормалното осъществяване на функциите на актосъставителя, нито е противозаконен. Такава хипотеза е уредена в закона – чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, в който случай отказът се удостоверява с подписа, името и точния адрес на един свидетел. Не е противозаконен и даденият от подсъдимия на св. Р. съвет (дефиниран от въззивния съд като „нареждане“) да не подписва акта, особено по залегалите на стр. 17 от мотивите неприемливи съображения – че правото да се застъпва за правата на гражданите принадлежало на омбудсмана, какъвто подсъдимият не бил, нито бил лице с юридическа правоспособност, вписано като адвокат.

По тези съображения настоящият съдебен състав прие, че в пределите на установените от въззивния факти деянията на подсъдимия А. М. са несъставомерни по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което атакуваната въззивна присъда и потвърдената с нея първоинстанционна следва да бъдат отменени в посочените части, а подсъдимият следва да бъде оправдан по така повдигнатото му обвинение.

Законосъобразно и в съгласие със съдебната практика (ППВС № 2/74 г., Р № 485/87 г., ВС, I н.о. и др.) е прието, че поведението на извършителя М. от обективна и субективна страна се субсумира под състава на престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК. Изложените в тази насока съображения от въззивния съд на стр. 17 от мотивите на атакувания съдебен акт почиват на вярно разбиране на закона и се възприемат изцяло от настоящия касационен състав. Конкретиката на инкриминираната проява недвусмислено я характеризира

като непристойна: посегателството срещу реда и общественото спокойствие е било осъществено чрез редица агресивни и демонстративни действия – подсъдимият парадирал с качеството си на народен представител, размахвайки служебната си карта; търсел обяснение от полицаите защо

съставят актове на „неговите хора“; искал от тях отчет какво правят и защо спират автомобили; отправял към полицейските служители груби реплики, настоявал да му представят актовете, които били съставени до момента и доказателства за какво били съставени; заплашвал ги с уволнение и пр. Провокираният от него скандал е протекъл посред бял ден, в присъствието на немалък брой лица, които са станали свидетели на тенденциозното грубо и арогантно отношение към полицейските служители. Такова поведение без съмнение представлява грубо незачитане на установения в държавата порядък и демонстрира явно неуважение към личността и нейните охранявани права, както и към длъжностното качество на служителите на полицията, с което се осъществява обективната страна на престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК. Дори само произнесените реплики („На мен ще даваш отчет, на мене ще даваш отчет, бе, аз кво ти казвам, тва ще правиш, бе“; „Ясно ли ти е на тебе“; „Ми кво тогава ми противоречиш, бе“; „Дай ми доказателства за кво сте направили актовете. Я ми дайте тука кво сте направили. Ами дайте актовете, кви са направили досега, бе. Аз имам право да искам актовете“; „Е кво ми се молиш, бе, кво ми се молиш“ и др.) красноречиво илюстрират недопустимия в едно цивилизовано общество маниер на отнасяне от страна на самозабравил се, облечен във власт човек, който с чувство на безнаказаност и без задръжки си е позволил да погазва достойнството на други хора, при това в качеството им на органи на властта. Доказано е и действителното представното съдържание на дееца, обективирано чрез действията му – пряк умисъл за извършване на застрашаващото реда и общественото спокойствие престъпно посегателство. Възможно е съответните общественоопасни последици да бъдат не само крайна цел на извършителя на противоправния акт, но и негов неизбежен междинен или допълнителен резултат, който деецът съзнава, че неминуемо ще настъпи. Затова обстоятелствата за наличието и на други подбуди за извършване на деянието – стремежа да се застъпи за св. Р., не изключват хулиганския мотив на деянието, щом намерението на подсъдимия М. да се саморазправя с полицейските служители и да дири отговорност за служебните им действия е било осъществено по недопустим начин посредством действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото.

3. Относно наказанието на подсъдимия за престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК:

Предвидените в санкционната част на разпоредбата на чл. 325, ал. 1 от НК наказания, както и обстоятелствата, че подсъдимият не е бил осъждан за престъпление от общ характер и не е бил освобождаван от наказателна отговорност по реда на раздел IV, глава осма от НК, а от деянието не са причинени имуществени вреди, обуславят задължителното приложение на чл. 78а, ал. 1 от НК спрямо него. Поради оправдаването му по обвинението по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и с оглед задължителните указания на ТР № 1 от 28.09.2017 г. на ОСНК не са налице пречки по чл. 78а, ал. 7 от НК за освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание.

Отчитайки обществената опасност на извършеното престъпление и личността на неговия извършител, административната му отговорност следва да се индивидуализира при баланс на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства около средния размер на предвидената в чл. 78а, ал. 1 от НК глоба, а именно в размер на 3 000 (три хиляди) лева. При отмерването на тази санкция са съобразени обективно съществуващите смекчаващи обстоятелства, без да е надценено действителното им значение. По отношение на подсъдимия М. като такива въззивният съд с основание е отчел чистото му съдебно минало, семейното му положение, обществената му ангажираност. В противовес не е игнорирано и значението на отегчаващите обстоятелства – времето и

мястото, където е било осъществено деянието, както и обстоятелството, че хулиганските действия са били осъществени срещу полицейски служители заради осъществени от тях служебни задължения.

С оглед изложените съображения настоящият състав на ВКС счита, че в рамките на възложената компетентност и предоставените от закона правомощия следва да отмени атакувания съдебен акт на САС и потвърдената с него първоинстанционна присъда в частите относно осъждането на подсъдимия М. по обвинението за извършено престъпление по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, като го оправдае на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НК по това обвинение. Този извод предполага необходимост от отмяна на въззивната присъда и в частите, с които на основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия е наложено общо наказание шест месеца лишаване от свобода, отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от три години, към което на основание чл. 23, ал. 2 от НК е присъединено наказанието обществено порицание. В частта относно обвинението по чл. 325, ал. 1 от НК присъдата на САС следва да бъде изменена, като при условията на чл. 78а, ал. 1 от НК подсъдимият следва да бъде освободен от наказателна отговорност за извършеното престъпление с налагане на административно наказание глоба, индивидуализирана в размер на 3 000 лева.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 17 от 07.06.2017 г., постановена по ВНОХД № 370/2017 г. по описа на САС, НО, VI състав, и потвърдената с нея присъда от 16.01.2017 г., постановена по НОХД № 4042/2016 г. по описа на СГС, НО, 13 състав, в частите, с които подсъдимият А. Х. М. е признат за виновен да е извършил престъпление по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и му е наложено наказание шест месеца лишаване от свобода, като на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението за престъпление по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

ОТМЕНЯ присъда № 17 от 07.06.2017 г., постановена по ВНОХД № 370/2017 г. по описа на САС, НО, VI състав, в частите, с които на основание чл. 23, ал. 1 от НК по отношение на подсъдимия А. Х. М. е наложено общо наказание шест месеца лишаване от свобода, отложено на основание чл. 6б, ал. 1 от НК за изпитателен срок от три години, към което на основание чл. 23, ал. 2 от НК е присъединено наказанието обществено порицание.

ИЗМЕНЯ присъдата в частта относно наложените на подсъдимия А. Х. М. наказания шест месеца лишаване от свобода и обществено порицание за извършеното от него престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, като на основание чл. 78а, ал. 1 от НК го освобождава от наказателна отговорност и му налага административно наказание глоба в размер на 3 000 (три хиляди) лева.

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 17 от 07.06.2017 г., постановена по ВНОХД № 370/2017 г. по описа на САС, НО, VI състав, в останалите ѝ части.

Настоящото решение е окончателно и не подлежи на протестиране и обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: (Ж. Н.)

ЧЛЕНОВЕ:1. (Г. З.)

2. (П. Ш.)